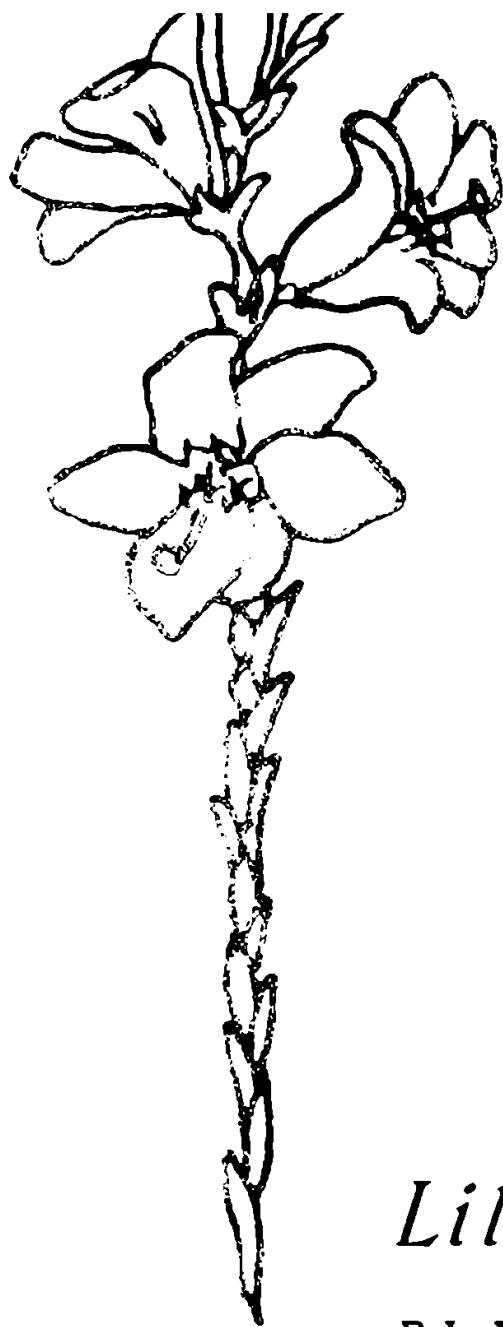

Lilie Panny Marie

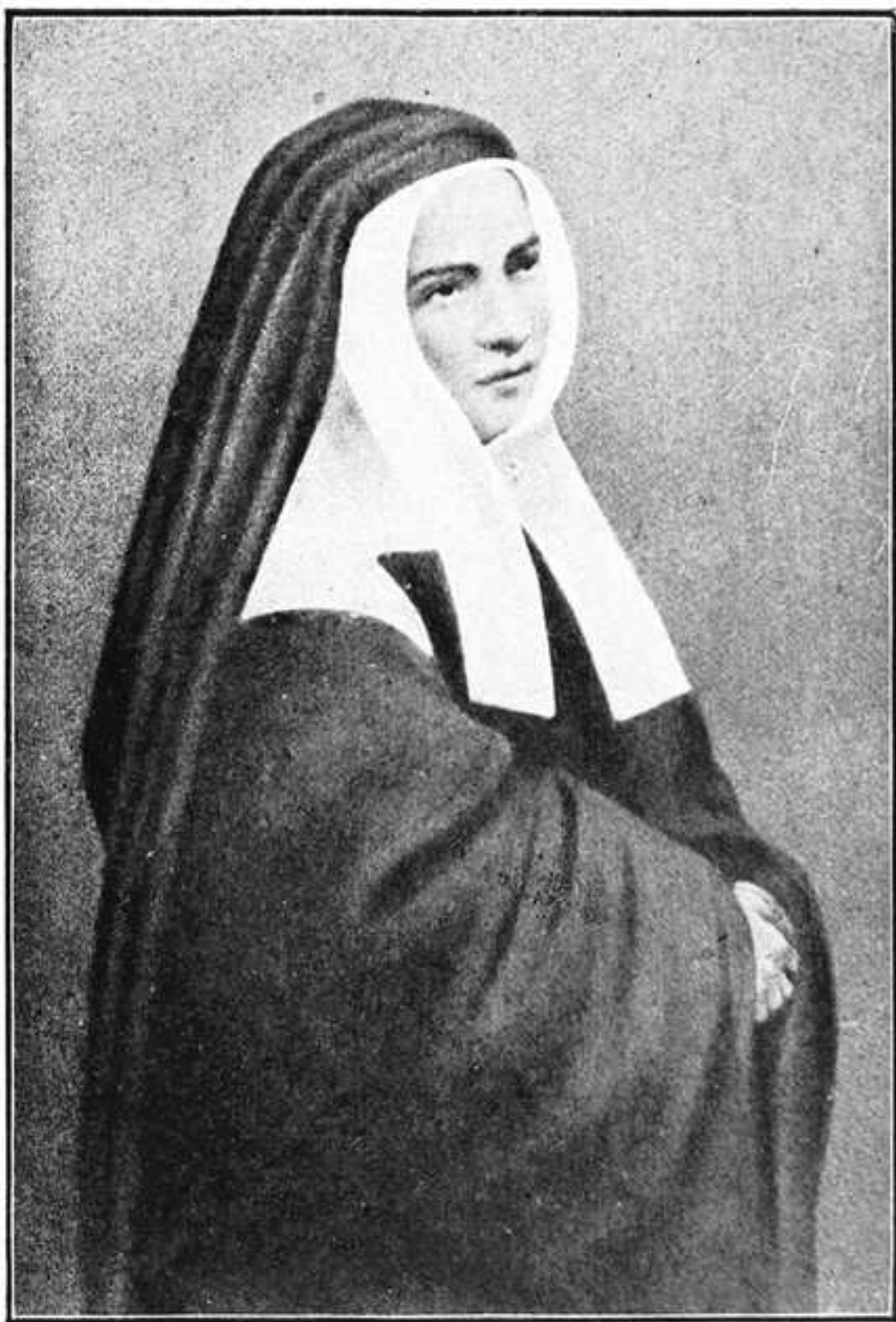
BLAHOSLAVENÁ

BERNADETTA

SOUBIROUSOVÁ

v řeholi Sestra Marie Bernarda

Praha 1928

Blahoslavená Bernadetta, Sestra Marie Bernarda.

LILIE PANNY MARIE,
BLAHOSLAVENÁ
B E R N A D E T T A
SOUBIROUSOVÁ,
V ŘEHOLI SESTRA MARIE BERNARDA.

VÝBĚR
OD JEDNÉ SESTRY Z MATEŘINCE V NEVERSU
Z FRANCOUZSKÉHO ORIGINÁLU PŘELOŽILA
SE SVOLENÍM AUTORKY

LEONTINA KOHNOVÁ.

1928.

ČESKOSLOVANSKÁ AKCIOVÁ TISKÁRNA V PRAZE.

*Přesazuji tyto vonné květy
do české půdy
z vděčnosti*

k přesvaté
PANNĚ NEPOSKVRNĚNÉ,
*Matičce nebeské,
v 70. roce Jejího zjevení v Lurdech*

a kladu je
na rov své předrahé matky pozemské,
MARIE KOHNOVĚ
v 10. den výročí jejího svátku.

V Praze dne 8. prosince 1927.

Leontina Kohnová.

Nihil obstat.
Angelus Mariani S. C. Adv.,
Sacr. Rit. Congregationis Assessor.

Imprimatur
Nevers, 13. června 1914.

† PETR,
biskup v Neversu.

LILIE PANNY MARIE.

Biskupství v Neversu.

DOPIS J. M. Msgra CHATELUSA, BISKUPA V NEVERSU.

Nevers, 17. června 1924.

Má drahá dcero :

JSOU tomu dva roky, kdy jsem že-
hnal Vaší knize titulované : Důvěrnice
Panny Neposkvrněné.

Předkládáte mi dnes svůj „Výběr“ : Lilie
Mariina, Bernadetta Soubirousová, cti-
hodná Sestra Marie Bernarda.

Tato nová práce jest souhrn velice struč-
ný, ale věrný podle života Bernadetty.

Lurdy, Bartrès, Zjevení přecházejí před
očima čtenáře v obrazech rychlých, ale
dojímajících. Vy provázíte potom Berna-
dettu do Neversu a ukazujete ji v klášteře
jako *lilii mystickou*, vydychující vůně své
duše eucharistické a mariánské. Vy uzaví-
ráte svou knihu, když jste byla pověděla na

několika stránkách o jejím apoštolátu a jejích utrpeních.

Tyto krátké zprávy, v nichž se obráží visionářka v Lurdech a řeholnice v Neversu, chovají velký zájem pro ni, a odpovídají zvláště přáním těch, kdož chtějí býti rychle informováni.

Tyto řádky, inspirované duší Bernadettinou, tak sladkou, nebeskou, jsou psány perem, které umí najíti výrazy nejsladší a nejprilehavější k předmětu podávanému.*) Žehnám jim otcovsky a přeji tomuto spisku stejný úspěch, jaký měla Vaše prvá práce, přeložená již do několika řečí a rozšířená po širém světě.

Račte přijmouti, drahá dcero, má uctívá blahopřání a mé city nábožně v Kristu oddané.

† *Petr,*
biskup v Neversu.

*) Pozn. překl. Autorka knihy žila jako řeholní spolusestra s Bernadettou v Neversu až do jejího zesnutí. (Je nyní generální představenou řádu.)

KOLÉBKA - LURDY - BARTRÈS.

BYLO to 7. ledna 1844. V mlýně „Boly“ v Lurdech, v čtvrti Lapaca, kdy František Soubirous a jeho žena, Luisa roz. Castérotová, skloněni nad kolébkou prvního andílka, kterého nebe jim právě bylo dalo, prožívali štěstí tohoto požehnání jejich krbu a vysílali svá díkučinění k Bohu.

Kdyby byli mohli viděti do budoucnosti, jaký svatý jásot by byl obklopoval jejich vděčnost! A kdyby ucho jejich duše bylo bývalo otevřeno nebeským harmoniím, které zaznívaly nad kolébkou, jaké vzrušení slyšeti

*... zurčeti neznámé zpěvy sem k zemi, jež plna
něhy je z ráje, s níž nebe kvíteček laská,
který již zhalily jakoby světelná vlna:
Mariin pohled a srdce Jejího láska.*

Dne 9. ledna dp. Forgue, děkan v Lurdech, dal skanouti křestní vodu na čílko dítěte. Dostalo jména Marie Bernarda, které

rodinné zdrobnění upravilo na Bernadetta (=Bernardička).

V měsíci červenci viděla se matka, která očekávala druhého andílka, nucena svěřiti Bernadetku kojné v Bartrès (3 km od Lurd), Marii Laquesové, provdané Aravantové. Tato křesťanská žena oplakávala právě synáčka, kterého jí Bůh odejmul. Přenesla tedy na děcko manželů Soubirousových všechnu svou lásku a svou péči. Opatrovala je 15 měsíců, po kterých Bernadetka se vrátila ke krbu otcovskému.

Bylo to v měsíci říjnu 1845. V této chvíli vládl tam blahobyť — však buď že Fr. Soubirous byl nedbalý či méně schopný, nebo žena jeho Luisa, jemná, zdvořilá a pracovitá, znala více dobrotu srdce než spořivost, příjmy mlýna zmenšovaly se každým dnem a brzy vešla bída do tohoto krbu křesťanského, čestná, ale nepředvídaná.

Přišla chvíle, kdy vypovězení byli z mlýna a příbytku, který obývali, nemohouce zaplatiti nájemné, a tu František vzal útočiště k lásce jednoho příbuzného, Andreje [Sajousa, kterýžto mu dovolil usídliti se v stavení, které měl v ulici Petits-Fossés (Malé příkopy); bývával to dům pro vězně

v Lurdech a proto se také zval „Věznice“.

Bernadetka vyrostla. Její zdraví bylo útlé. Časté záchvaty asthmy, jimiž měla trpěti po celý život, obtěžovaly její malou hrud' a přiváděly ji až do mdlob — tak byly dusivé a silné. Rodiče činili vše, co mohli při své chudobě, aby jí ulehčili. Místo kukuřičného chleba, který býval obvyklou potravou v této rodině, koupili jí kousek dobrého chleba a též někdy trochu dobrého vína, které osladili kusem cukru.

Během zimy 1855, tak kruté v Pyreneích, vyžádala si teta Bernadettina svou kmoťrenku a po 7 neb 8 měsíců pečovala o ni se stejnou láskou jako o své vlastní děti. Když se pak Bernadetta vrátila na Malé příkopy, zůstala již zde až do léta 1857.

V Bartrès na ni nezapomněli. Marie Aravantová, jakmile přišla do Lurd, přinášela jí ovoce, koláč nebo jinou vzpomínku. Bernadetta se své strany byla k své kojně velmi přítulná a několikráte za rok došla do Bartrès, aby objala svou druhou matku.

Ke konci r. 1857 Marie Aravantová žádala Soubirousovy, aby ji půjčili Bernadettu jako chůvu k dětem, „strážkyni dětí“. Rodiče

věděli, že odchodem do Bartrès dcerka jejich zamění jen rodiče, i přivolili rádi. Však místo, aby jí svěřili opatrování dětí, dali jí hlídati ovce, především beránky.

Takto Bernadetta trávila své dny na stránkách vrchů, které jsou okolo Bartrès. Neumějíc ani čísti, ani psát, znala přece lépe než kdokoli kolem ní nádhernou knihu malé pastýřky, která hlídala své stádo na pokraji lesů: *růženec* a velice často vydychovala svou duši čistou, prostou, naivní v modlitbě Otčenáše, Zdrávasů a Věřím v Boha!

V oné tiché přírodě rozšiřovala tato panská lilie svou vůni prostřed polních květin, které milovala. Trhala je, víla věnce a obětovala je své Matce Nebeské na malých oltářících, jež sama zřídila z kamenů tu i onde sesbíraných.

*Tato čtná Ave k nebi tiše spěla
v líbezném písni, jaká sladce nyje.
a z andělů harf se zlatých rozechvěla
Marii vstříc na vlnách harmonie.*

Ano, toto děcko s duší plnou přímostí, čistoty, prostoty bylo dobře sestrou andělů. Její skromnost, jas jejího pohledu překva-

pily dp. Adera, faráře v Bartrès, kněze inteligentního, učeného, velice zbožného a stejně horlivého pro spásu duší. „Jestliže obraz, který si činím o dětech Lasalletských,*) jest přesný,“ řekl jednoho dne představenému obce, p. Barbetovi, „musí podobati se jim zajisté tato malá pasačka.“

Ani netušil, že tato slova obsahovala v sobě druh proroctví.

Avšak zbožnost nezabraňovala Bernadettě bdíti starostlivě na stráži u svého stáda, a nebe, jakoby ku žehnání jejího úkolu, sklánělo se milostivě k ní.

Vypravuje se — tento děj je potvrzen svědky hodnými víry — že jednoho dne, kdy malá pasačka odvedla své stádo na pastvu, rozburácela se rychle bouře. Otec Aravant, který ze svého domu mohl viděti Bernadettu na vrchu, dal jí znamení, by se ihned vrátila. Počala tedy sháněti své ovečky dohromady — nějaká chvíle byla k tomu nezbytna. Dole ve vsi je cesta přerážnuta potokem, který nemá mostu, jen

*) V sobotu dne 19. září 1846 zjevila se Matka Boží dvěma dětem: 15leté Františce Melanii Mathiou (později stigmatisované) a 11letému Petru Maximinu Gerándovi, když svým chlebdárcům pásli skot na hoře „La Salette“ v jižní Francii.

prostou lávku pro pěší. Přišedši k tomuto potoku, jež ráno přešlo bez těžkostí, našlo nyní dítě bystřinu nápadně vzrostlou: zaplavovala obě strany cesty; nemožno přejíti se stádem! Zmatena, znepokojena učinila znamení sv. kříže. V témž okamžiku vody se rozdělily: jedny zůstaly jakoby viseti, druhé pokračovaly v běhu, zůstávajíce cestu suchou. Bernadetta přešla se svým stádem — a vody ihned nastoupily zase svou obvyklou přirozenou cestu.

Přes svůj chorobný stav byla Bernadetta živá, veselá. Vědělo se, že otec Aravant se ukázal často přísným i tvrdým, ba nečitelným. Však děcko si samo nikomu na nic nestěžovalo. Poslouchala všechny, neopomíjejíc žádné péče, přijala to, co se jí dalo, a byla spokojena se vším.

Bernadetta dosáhla 14. roku a prvé setkání její duše s Ježíšem v Hostii dosud se nestalo. Ona však cítila živou touhu po sv. Eucharistii. Také žádala své rodiče, aby ji odvolali domů, protože se chce vrátiti do Lourdes, by vykonala své první sv. přijímání.

Počátkem r. 1858 vrátila se domů, k roduinnému krbu, na Malé příkopy. Tento do-

mov byl chudý — avšak nescházelo mu pravé ušlechtilosti: ducha křesťanského, jednoty, lásky a vzájemné úcty, dodávajíc mu takto bohatství a cti. Dítky (8 andílků přineslo nebeské požehnání této rodině) zrána i zvečera, spojené se svými rodiči, klaněly se Bohu a obětovaly mu, jako ustavičné vůně na oltáři, své myšlenky, své sliby, svá přání, celá svá srdce. Podobně láska nebes přikrývala tuto rodinu a šířila v klíně samotné chudoby atmosféru míru a skrytého štěstí.

Nadto se blížila hodina, kdy se měly osvětliti všechny stíny pod dotekem Matky Boží.

NEBESKÉ VIDĚNÍ.

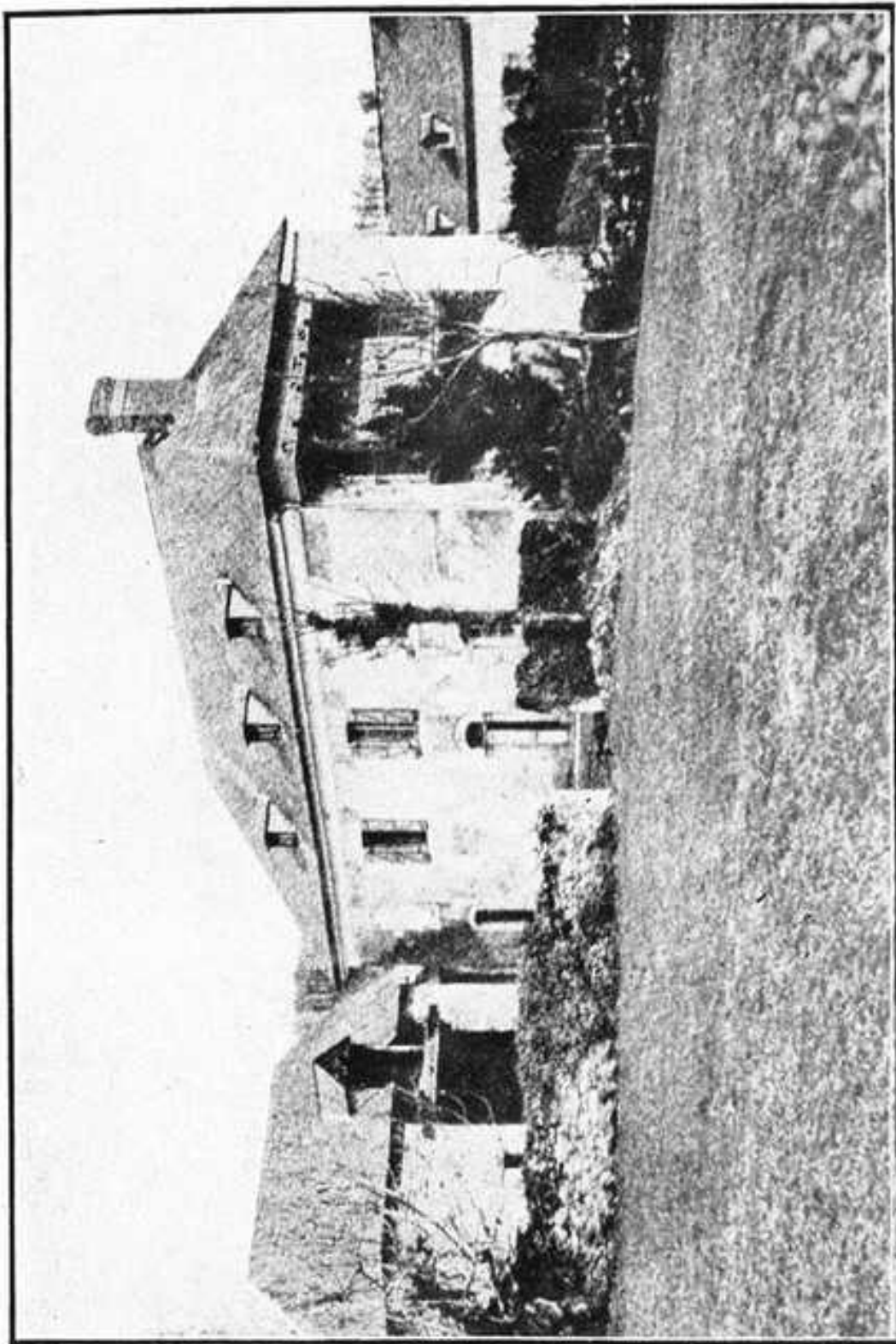
LURDY v době našeho vyprávění byly malé místo v Pyrenejích, pitoreskní, pokojně rozložené na své samotě, na březích své Gávy, jež zpívá, ve stínu mlčících hor, které je obklopují, a starých zdí svého saracénského hradu.

V boku staré skály (vieille masse — odtud Massabieille) té hory, která se nachází na západě města, vytvořila příroda jeskyni, nehlubokou, takže světlo ji celou zalévá. Vše se tají v této krajině

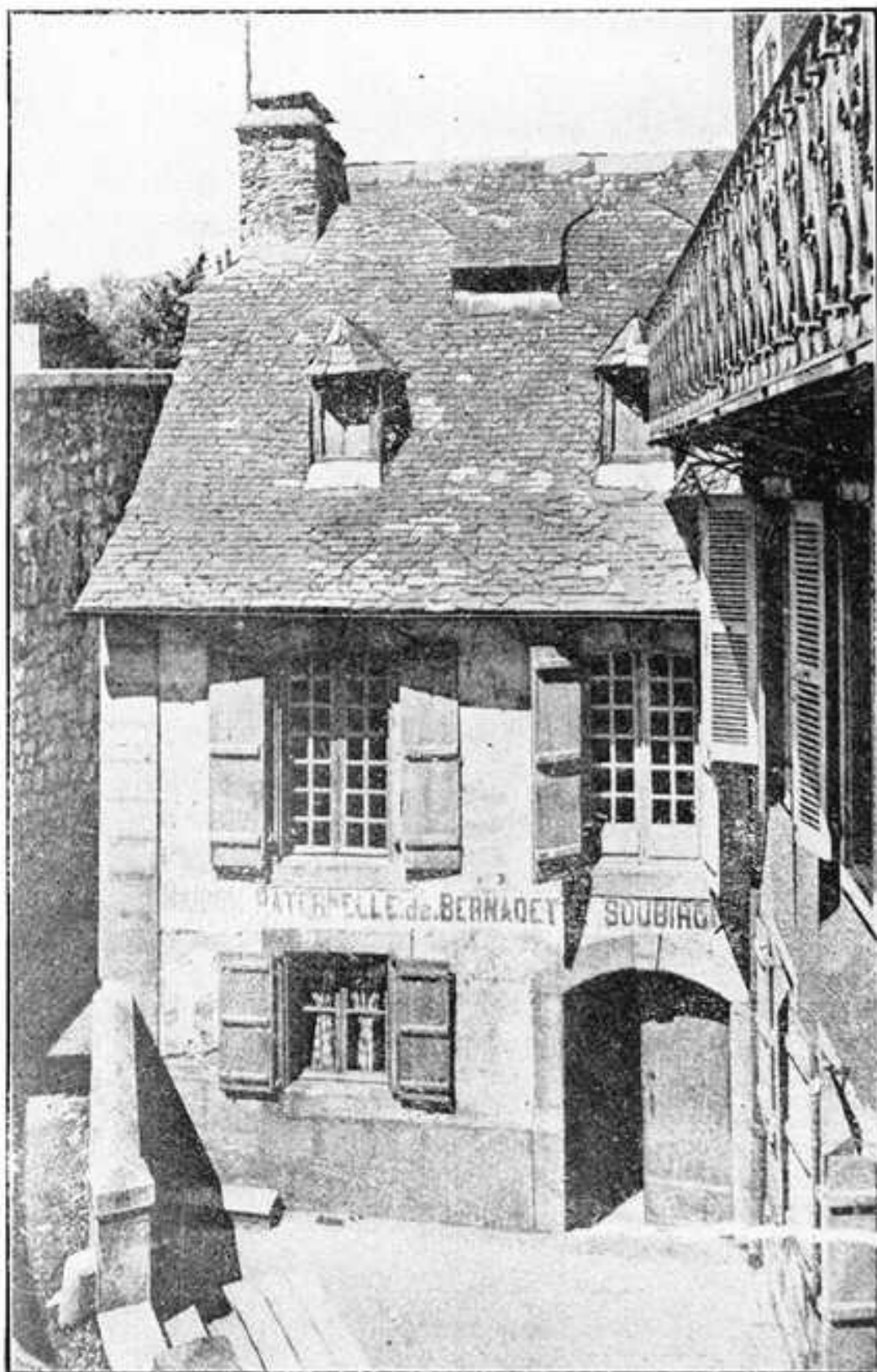
*... jen Gáva bublat neustává
do věčna údolím své dávné nesouc zpěvy . .
Tu sbíráš je, přírodo jaseš smavá —
zřít nebe promlouvati tvá se touha jeví . .*

P r v n í Z j e v e n í.

Byl den 11. února 1858. Bylo poledne, hodina, kdy klekání zazní se všech věží pyrenejských. Bernadetta se svou sestrou Toi-

Dum v Bartres.

Dům Bernadettin v Lourdech, v němž se uchovávají památky na ni.

nettou (Toničkou), již později říkali Marie — a Johanka Abadieová, jedna z malých sousedek, šly sbíratí suché dříví na levý břeh Gávy po louce blízké Massabieillské skále. Gáva byla slabá v této době, zůstávajíc mezi oběma proudy suchý prostor písku a oblázků. Vody ve strouze také mnoho nebylo, protože mlýn ten den neběžel. Ale nechme vyprávěti Bernadettu a pojďme zde ve vší její prostotě její sdělení o prvním Zjevení tak, jak jsme je našli zapsáno v jejích soukromých zápisech.

„Po prvé, když jsem byla u jeskyně, šla jsem pro dříví se dvěma děvčátky. Když jsme byly u mlýna, žádala jsem je, aby se šly podívat, jestli se voda ze strouhy spojuje s Gávou. Ony mi řekly, že ano. Sledovaly jsme tedy strouhu a dostaly se před jednu jeskyni. Nemohouce jíti dále, počaly mé dvě družky přecházeti vodu, která se nalézala před jeskyní, já jsem zůstala sama na druhé straně. Prosila jsem je, aby mi pomohly hoditi několik kamenů do vody, abych viděla, zda mohu přejíti, aniž bych se zula. Řekly mi, bych učinila jako ony, chci-li. Šla jsem kousek, abych se podívala ještě, zda bych přece přešla bez vyzutí, ale

marně. Vrátila jsem se tedy před jeskyní. Sotva že jsem však svlékla první punčochu, uslyšela jsem šumot, jakoby od prudkého větru. Obrátila jsem se k louce a viděla stromy velice tiché. Pokračovala jsem v zouvání a uslyšela znovu šumot, a jakmile jsem zvedla hlavu a pohlédla na jeskyni — uviděla jsem bílou Paní. Byla jsem poněkud rozrušena a domnívající se, že stojím před přeludem, mnula jsem si oči, ale marně — viděla jsem stále tutéž Paní. Vsunula jsem proto ruku do kapsy a vyňala svůj růženec. Chtíc udělati znamení kříže nemohla jsem ruku přiblížit až k čelu; rozrušení bylo silnější než já. Paní vzala růženec, který držela v svých rukou a pokřížovala se. Zkoušela jsem tedy po druhé to učinit a mohla jsem. Ihned, jakmile jsem učinila znamení kříže, veliké rozrušení, které jsem pocítovala, zmizelo. Poklekla jsem a modlila se růženec u přítomnosti této krásné Paní. Když jsem se domodlila růženec, dala mi znamení, abych se přiblížila, ale já jsem se neodvážila; pak zmizela.

Svlékla jsem si druhou punčochu, abych mohla přejít vodu, která byla před jeskyní, a pak jsme se vrátily.

Při chůzi ptala jsem se svých společnic, zda něco viděly? Ne, řekly; a ty, tys něco viděla? Ó, ne, když vy jste nic neviděly, já též neviděla nic. — Nechtěla jsem jim to říci, ale ony mne tolik prosily, že jsem konečně pověděla pod podmínkou, že o tom nebudou s nikým mluvit. Slíbily mi zachovati tajemství, ale jakmile přišly domu, neměly nic spěšnějšího než říci, co jsem viděla. Bylo to ve čtvrtek 11. února 1858.“

Zde se sdělení Bernadetty končí. Ale dějiny nám praví, jak matka Soubirousová obávajíc se, že její dcera podléhá nějakým halucinacím, zakázala jí jíti opět k jeskyni. Její mateřská péče vzrostla ještě více, když viděla Bernadettu velice vzrušenou a plačící odříkávati večer hlasitě své modlitby. Obnovila znovu svůj zákaz.

„Šli jsme si lehnout“ vypráví děcko, „ale já jsem nemohla usnouti. Postava tak dobré a ušlechtilé Paní přicházela mně bez ustání znova na paměť; dobře jsem si připomínala, co mi řekla matka, ale nemohla jsem věřit, že bych se byla mohla mýlit.“

Druh é Zjevení.

(Neděle 14. února.)

Zatím touha nadpřirozená, mocná, neodolatelná přitahovala Bernadettu ke skále, která byla ozářena před jejími zraky; ale jak překonati zákaz matčin?

V neděli 14. února po slavné farní mši sv. pět nebo šest Bernadettiných mladých družek žádostivých jíti s ní k jeskyni, naléhalo na matku Soubirousovou, která nevědouc, jak odpírati jejich prosbám, konečně povolila, činíc nejdůtklivější napomínání.

Jdouc kolem kostela opatřila se tato malá družina svěcenou vodou a došla konečně ke skále Massabieillské. Zde samota, poušť. Všechny poklekly, modlíce se růženec. „Ona je zde,“ vzkřikla hned Bernadetta, „Ona se usmívá.“ Tvář dívky se rozzářila. Přiblížila se k Zjevení, rozstříkla svěcenou vodu řkouc: „Jste-li od Boha — přistupte blíže..“ Paní se znovu usmála, přiblížila se k Bernadettě a sklonila se k ní. Děcko pokleklo a brzy, hle, je bledé, vytrženo v extasi. Kámen spadlý s výšin nad jeskyní nepřerušil v nejmenším toto nebeské vidění. Ale proměna malé pastýřky je taková, že družky její se

znepokojují. Její sestra Marie myslí, že snad umírá. Chtějí ji vyrušiti z jejího pozorování. Mlynář Nicolau ji chce odvést, ne bez jisté bázně, kterou vzbuzuje vždy blízkost nadpřirozeného. Však po dobu přepravy tajemná bytost se držela před ní. Pak Zjevení zmizelo... Bernadetta přišla k sobě a když matka, zpravena, přišla, chtějíc trestati svou dcerku, žena Nicolauova, která viděla změněnou tvář dítěte, zadržela ji těmito slovy: „Nebijte! Vaše dcera je anděl.“

Od té chvíle myšlenka na Paní zmocnila se plně Bernadetty. Viděla ji stále, jak se byla zjevila, obdivuhodně krásnou, plnou něhy a velebnosti, o níž nemohlo dítě podat žádného popisu. Později měla ke všem přirovnáním jen odmítavé gesto. Před dámami ze společnosti, distinguovanými, skvělými, zvolala: „Och, nemohou se Jí rovnati. Moje Paní je krásná, krásná nade vše!“

A zde popis, který se zachoval podle podrobností daných malou visionářkou:

„Svatá Panna měla roucho skvoucí bělosti, pod volným krkem bylo jemně zřaseno do stužky, rukávy byly úzké. Jediné závoj pokrýval její hlavu až k čelu, objímal ji a spadal na ramena zahaluje paže v svých

splývavých záhybech a dostupoval po délce stran až k patám. Modrý pás vinul se kolem boků, oba konce, jeden v druhém bez pevného uzlu, poletovaly vpředu, široké a bez ornamentu, hodně pod kolena. Její nohy jevíly se bosé pod posledními záhyby jejího roucha a nesly každá žlutou rozvitou růži. Na jedné ruce visel dlouhý růženec se zrnky zářící bělostí a řetízku žlutě se jiskřícího a křížku žlutého jako řetízek.“

T ř e t í Z j e v e n í.

(Čtvrtek 18. února.)

Po ránu dne 18. února chystaly se Bernadetta, provázena paní Milletovou a slečnou Peyretovou — dítkem Mariiným — k jeskyni, když byly slyšely mši sv. Tentokráte opatřily se svěcenou svící, jakoby na obranu proti všemu ďábelskému, dále archem papíru, perem, inkoustem, aby osoba, která se ukazuje v jeskyni, mohla napsati svá přání.

Bernadetta přes svou záduchu předběhla je s úžasnou čílostí. Přišedši před jeskyni zvolala: „Je zde!“ A dítě, oddané již této tajemné Paní, která se usmála jeho „exorcismu“ v neděli, této Paní, kterou vidělo tak

krásnou, tak usměvavou, „kterou se odvá-
žilo milovati“ — přiblížilo se k šípku, který
se nalézal dole u jeskyně a stavíc se na špič-
ky, prosilo Zjevení, by napsalo svou žádost.

„To, co mám vám říci, není třeba na-
psati. Chcete dobrotivě přicházeti sem po
patnácte dnů?“ A na přisvědčující odpo-
věď dítěte: „Neslibuji vám, že budete šťastna
v tomto světě, ale na onom“ — připojila
nebeská Paní.*)

Bernadetta byla ponořena do modliteb,
které přerušovala čas od času, by se oddá-
vala důvěrnému rozhovoru se Zjevením.
To trvalo hodinu — pak vše zmizelo.

Č t v r t é Z j e v e n í .

(Pátek 19. února.)

Matka Soubirousová cítila, že její obavy
mizí před veselostí a důvěrou své dcerušky.
To, co Bernadetta jí řekla o nebeské kráse
a sladké dobrotě oné Paní, nechalo ji dou-
fati, že se zde nejedná o „nějaká kouzla
dáblova“. Proto sama naléhala na Fran-
tiška Soubiřoua, aby dítěti dovolil choditi
k jeskyni po 15 dnů.

*) Bernadetta kdysi připomněla, že Matka Boží ji
nikdy netykala.

Prosba Zjevení k Bernadettě nebyla nikterak držána v tajnosti a tak dne 19. února po ránu, když přišla k jeskyni provázena matkou a tetou Bernardou, připojila se k nim již malá karavana.

Ze všech končin sem přicházeli; byla to nejprve sta osob před jeskyní a brzy tisíce.

Bernadetta poklekla, pozvedla svůj růženec do výše čela a učinila znamení kříže. Okamžik později svět hmotný pro ni zmizel. Její duše zapadla v rozkoše extase. Proudý svaté radosti chvěly celou její bytostí. Usmívala se na nebeskou Paní, vrhla se k Ní, jakoby k Ní chtěla vystoupiti. Její matka stržena údivem i strachem zvolala: „Bože můj, zapřisahám Tebe, neboť mi mé dítě!“ Bylo slyšeti i hlasy ostatních: „Ó! jak je krásná.“ Toto vytržení trvalo asi půl hodiny. Byla to nebeská půlhodinka! —

P á t é Z j e v e n í.

(Sobota 20. února.)

Malá karavana předešlého dne před jeskyní byla jen prvotina „zástupů v Lurdech“. Pověst o Zjeveních byla rozšířena nejen v malém hlavním městě Bigorry, ale ve všech vesnicích okolních. Jméno Bernadetty

bylo na všech rtech, prosté děcko naplňovalo všechny mysle stále víc a více. Někteří ji škádli, jiní se tvářili lhostejnými, ale mnozí tušili již jméno tajemné Paní.

Malá visionářka procházela těmito zástupy, jak se zdálo, aniž je viděla. „Nevidím nic,“ přiznala se později jedné řeholnici, „tak jsem zaujata myšlenkou na Tu, jež se mi zjevila.“

Šla pokleknouti před jeskyní na kámen, který byl vždy respektován. „To je místo Bernadettino“ — říkalo se. Modlila se své Ave, oči upřeny na výklenek. Brzy se její tvář proměnila a množství zachvácené něčím nadpřirozeným, čeho si nemohlo vysvětliti, snažilo se vyčísti neviditelné na její tváři zalité kouzlem nevypsitelným.

Při tomto pátém Zjevení Bernadetta po 40 minutách extase se přiznala, že Paní ji učila slovo za slovem modlitbu, jen pro ni samu. Jaká byla tato modlitba, plynoucí ze srdce Matky Boží? Nikdo se jí nikdy nedozvěděl, ale věrná žačka modlila se ji každý den svého života. Vždyť sama tak přislíbila!

Š e s t é Z j e v e n í.

(Neděle 21. února.)

Když přišla Bernadetta o šesté hodině ranní k jeskyni, musila si namáhavě proklestiti cestu nadšeně tleskajícím zástupem, kterého si nevšímal.

Tohoto dne mělo začítí pokorné dítě získavati pro věci nadpřirozené vzdělaného lékaře, pana Douzousa. Ten rozhodl se přijíti osobně ke skále Massabieillské — „s tajným přáním zničití jedním slovem ve jménu vědy všechny tyto dětinské pověsti „pathologického mysticismu“. Avšak prostým pohledem na dívku v extasi poznal, že tu jde o případ lékařsky nesnadno řešitelný. Když byl zjistil, že Bernadetta podržela v extasi plnou sebevládu, kterou projevila dvakrát nebo třikrát, dávajíc svou svíci, zhaslou průvanem sousedce znovu rozsvítiti, že její tep byl klidný, oběh krevní pravidelný bez jakéhokoli podráždění nervového, uznal, že tu vládne prst Boží. Nicméně dříve než se vzdal, přišel několikráte ke skále Massabieillské — my ho tam najdeme ještě — a stal se později „jedním z nejohnivějších bojovníků Naší Paní v Lurdech.“

Lékař pozoroval při tomto šestém Zje-

vení, že tvář Bernadettina pojednou zesmutněla; dvě slzy stékaly jí po tvářích. To bylo, když „ona Paní“ zvednuvši na okamžik od Bernadetty svůj zrak se zadívala se smutkem do dálky; pak pohlédla opět na děcko u jejích nohou klečící a řekla mu: „Modlete se za hříšníky.“ Avšak nebeská radost ozářila brzy opět tvář Zjevení. Jakmile zapadla tato slova do duše Bernadettiny, uchovala od nynějška přední místo v jejím životě.

S e d m é Z j e v e n í.

(Úterý 23. února.)

Po mši sv. odebrala se Bernadetta k jeskyni. Okamžitě zdála se zrozena pro jiný život. Její oči se rozzářily, úsměv andělský rozložil se na jejích rtech, mystické rozhovory rozpředly se mezi ní a bytostí vyšší, která se jevila jejím nadšeným zrakům. Brzy s pozorností osoby, která naslouchá, zachvívala se štěstím, brzy prosící a pokorná, dojata až k slzám, zdála se formulovati svou modlitbu. To bylo Zjevení „tajemstev“. Matka Boží vychovávala prosté děcko k vznešené roli důvěrnice a nad to připoutala ji k svému srdci „trojnásob-

ným tajemstvím“, které Bernadetta odnesla s sebou do hrobu . . .

Tentokráte nadpřirozené dobylo druhého vítězství v osobě inteligentního, krásného ducha, pana Estradea, výběrčího nepřímých daní v Lurdech. S Dr. Douzousem, ještě přítomným tomuto Zjevení, cítil, že to nebyla hodina k filosofování — ale k adorování.

O s m é Z j e v e n í.

(Středa 24. února.)

Až dosud Paní z jeskyně měla s dítětem jen spojení důvěrná. Zmocnila se jeho duše, zformovala ji, připravila k misi a pak zázrakem jejích opakovaných extasí naklonila lid ku přijetí té, která vychována již k roli důvěrnice, měla se státi poselkyní po všem světě. Při osmém Zjevení rámeček se rozšířil, a uprostřed výbuchů své extase Bernadetta majíc tvář zalitou slzami a se vzlykem v svém hlasu opakovala zástupu tato slova, která slyšela z úst nebeské Paní: „Pokání! pokání! pokání!“ Od svého vyvoleného dítěte spěchá Matka Boží ihned k dětem svého milosrdenství, k hříšníkům, které nabádá k lítosti, k pokání, aby je zahrnula nebeským odpuštěním.

Deváté Zjevení.

(Čtvrtek 25. února.)

Dnes nebeská Paní dá vytrysknouti zá-
račnému prameni předurčenému k rozra-
dování „Města Mariina“, ke vzrůstu jeho
víry, k odzbrojení vědy, k utišení bolestí,
k uzdravení, k očištění, k znovuzrození
nejen duše, ale i těla. Aby otevřela světu
tento nový pramen Siloe, používá milosrdná
Matka pokory svého dítěte: „Jděte pít k pra-
meni a tam se umyjte!“ — řekla k Berna-
dettě v extasi. Tato se obrátila ke Gávě;
avšak na znamení svojí Paní rozhlíží se
kolem sebe, udivena, bojácna; zvedá oči
k výklenku ve skále, jako by se tázala ještě,
pak jde do levého kouta jeskyně. Hrabe
v zemi. Brzy se malý důlek naplňuje blá-
tivou vodou; když po třetí ji donesla ku
svým rtům, pije; pak omyje si obličej, utrhe-
ne stéblo trávy a pozří je.

Lid nemeškal zjistiti, že se objevil slabý
pramének vody na místě, kde Bernadetta
zemí hrabala. Rostl víc a více a vyhloubil
již malou stružku v půdě. Nazítří již nikdo
nepochyboval, že tento pramen tekoucí ze
skály Massabieillské, je dar z nebe. Ne-
mocní z celého světa mohli později říci

pravdu: „Bernadetta byla rehabilitována a svatá Panna vyvýšena více než kdy jindy.“

D e s á t é Z j e v e n í.

(Pátek 26. února.)

Bernadetta při svém příchodu k jeskyni nejevila žádný údiv vidouc téci nový pramen. Pokřižovala se, napíla se z něho a omyla se v něm.

Dnes dala nebeská Paní své vyvolence více vníknouti do mystérie smíru. Bernadetta ochutnávala již sladkosti extase, když slyšela tato slova: „Políbíte zemi za hříšníky.“ Pokorné dítě sklonilo ihned hlavu a přitisklo své rty na zem. Pak puzena beze vší pochyby vnitřní inspirací přiměla též přítomné osoby k tomuto skutku pokání. Nadpřirozená velikost tohoto dítěte, které nařídilo pokleknouti, vzbuzovala obdiv i důvěru. To již Bůh se projevoval v těchto událostech tajemných. Maria dala tušiti svým milosrdenstvím: skála Massabieillská měla se státi jeskyní proměnění.

Jedenácté Zjevení.

(Sobota 27. února.)

Bernadetta podle svého příslibení pokračovala po dobu 14 dnů v svých návštěvách u Paní ve skále. Ráno dne 27. února prodloužily se její rozhovory, její radosti, její rozzáření více než obvykle; pak řekla malá visionářka: „Zdá se, že Paní uvažuje a přemýšlí.“ Po tomto tichu, které předchází vždy velkým věcem, uslyšela tato slova: „Jděte říci kněžím, že nutno zde vystavěti kapli.“

Děcko bylo po tomto vidění tuze starostlivé. Myšlenka na předstoupení před přísného faráře ji roztřásla. „Třeba že byl dobrý,“ přiznala se, „měla jsem z něho více strachu než z četníka.“ Sebrala však celou svou odvahu a představila se na faře.

Řekněme zde, že farář lurdské farnosti, kněz Peyramale, byl „muž vysoké postavy, imposantního vzhledu, tváře přísné; duše přímá, energická, drsné otevřenosti, ale srdce zlatého“.

Nebyl nikterak zmaten událostmi Massabiellskými, dáváje tím příklad moudrosti, sledované vším kněžstvem města. Přenechal Prozřetelnosti starost říci poslední slovo

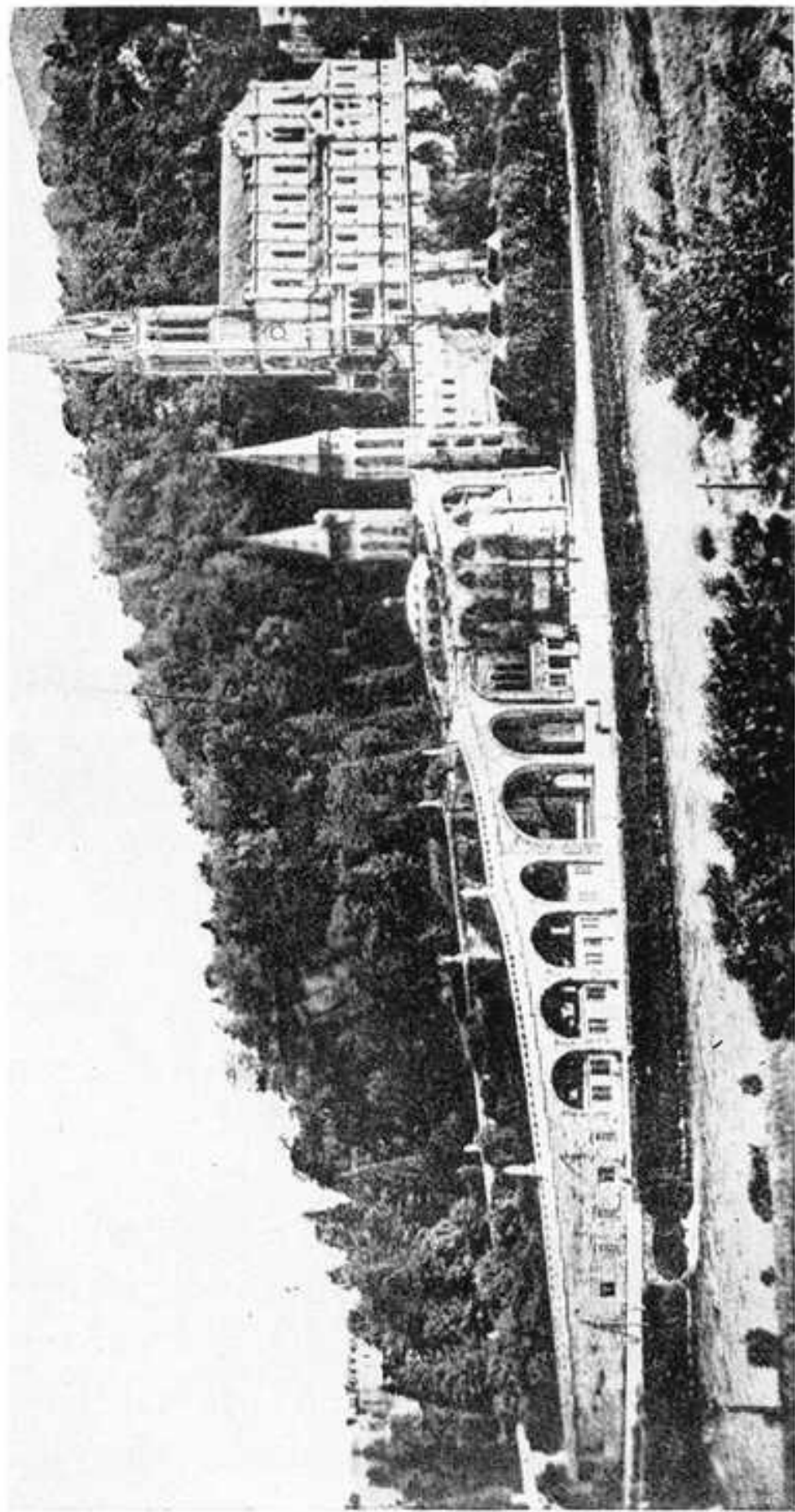
o viděních Bernadetty, a čekal. Přijal ji mrazivě, a brzy rozpředl se mezi nimi rozhovor, kde dobrý farář neopominul žádné námitky, ba ani ironie. Ale toto dítě z lidu, bojácné, bez vzdělání, uctivě a pevně odpovídá na vše, takže muž Boží celý ustrnul.

Na jeho žádost Bernadetta vyprávěla vše do podrobnosti, co viděla dosud u jeskyně. Při její řeči cítil tento přísný kněz velké pohnutí: viděl, že má před sebou „duši z křišťálu“ a instinkt mu odhaloval Matku Boží v tazích Paní v jeskyni. Avšak přetvařuje se, pravil drsně: „Poslyš, ty odpovíš té Paní, která tě poslala, že farář lurdský nemá zvykem dohodovati se s lidmi, které nezná; především žádá, aby prohlásila své jméno, a pak aby dala důkaz, že ji toto též náleží. Pakli tato Paní má právo na kapli, pak porozumí smyslu, který svým slovům podkládám. A nerozumí-li, řekneš jí, že si může ušetřiti posílání vzkazů na faru.“

Bernadetta pozvedla své jasné oči na faráře, udělala jako venkovanka svou malou poklonu a odešla.

Obrázek jeskyně z r. 1858, na nějž si vyžádala hrab. Chénelettová od Bernardetty několik slov na památku
(Česky: Modlete se za ubohou Bernardettu Soubirousovou.)

Horní basilika s rampami v Lourdech.

D v a n á c t é Z j e v e n í.

(Neděle 28. února.)

Dne 28. února shromáždilo se před jeskyní více jak 2000 osob před příchodem Bernadettiným. Odebrala se tam se svou tetou Lucilou. „Brzy utvořil se kolem ní široký kruh lidských hlav po délce obou břehů, pohyblivý amfiteatr, z něhož vystupovala zářící postava malé venkovanky, jež prostřed výmluvného ticha vyzařovala na toto množství reflexy z onoho světa, protože Paní nedala po sobě dlouho toužiti. Tajemné setkání bylo zcela intimní — Maria připravovala bezpochyby své dítě na poslání, které mělo splnit. Pak po svých rozmluvách s nebeskou Paní chtěla Bernadetta jako obyčejně přiblížiti se ke skále, bylo však nemožno pokročiti, jak byl zástup hustý, ale dva vojíni z pevnosti, kteří byli u jeskyně, přišli pojednou uvolniti jí cestu.

„Místo zde!“ rozkřikli se.

Jeden z nich pln rozčilení obrátil se na kamaráda a zvolal ve volném tónu kasárenském: „Ať nám pak někdo řekne, tobě nebo mně, že řeč o Zjevení je chvástavost. Tisíc láter! Se mnou se budou musít vypořádat posměváčkové a vysmíváči naší čety!“

Třinácté Zjevení.

(Pondělí 1. března.)

Aby vyhověla přání jedné zbožné duše, přivolila Bernadetta vzítí její růženec, aby ho použila tento den u jeskyně. Avšak, jak chtěla, odříkávajíc svá Ave, modliti se na růženci vypůjčeném, svatá Panna se zjevila. Malá visionářka vytrhla ihned svůj růženeček a obětovala jej nebeské Paní; pak počala svou modlitbu.

Od onoho dne, kdy Bernadetta zvala zástup, aby poklekl a políbil zemi, většina osob, které byly přítomny Zjevení, napodobily ji v úkonech zbožnosti, které u jeskyně činila. Jakmile viděly ji obětovati svůj růženec, činily podobně v nadšené ovaci.

Po vytržení vyložila Bernadetta pravý smysl svých gest. Každý se uklidnil, kdo byl neporozuměl: svatá Panna sama čtla v srdcích city svého lidu.

Čtrnácté Zjevení.

(Úterý 2. března.)

Modlitby, proměnění, blaženost duchovní střídaly se a spojovaly v tomto čtrnáctém Zjevení, avšak Bernadetta se zvedla zřejmě ze starostí. Nejen, že Paní z jeskyně poru-

čila znovu žádati od kněží „vystavěti kapli na skále Massabieillské“, ale ona připojila: „Přeji si, aby sem přicházely průvody!“

To byl rozkaz, který pokorné děcko mělo doručiti panu faráři Peyramale, „který ji shledal nepohodlnou“, jak napsala později. Prosila proto svou tetu Basilu, aby ji doprovodila. Tato neměla více odvahy, než její neteř. „Jak přijdu před tohoto svatého muže,“ řekla, „nohy se mi roztřesou a já mám husí kůži.“ Nicméně přivolila odebrati se na faru s Bernadettou.

Jakmile uslyšel o „procesích“, žádal farář, aby Paní z jeskyně dala znamení, že má dobré právo na to, oč žádá. Znamení, zázrak! Však, co byly přece proměny malé venkovanky, vzrušení zástupů, obrácení, která se již odehrála, uzdravení obdržená skrze vodu, která tak pojednou vytryskla pod rukou Bernadettinou?!

Pokorná Bernadetta upravila cestu k zázračnému prameni, který má tělo uzdravovati, na její slovo vyrůstá ze skály svatyně, kde duše naleznou znovu život v odpuštění, v modlitbě, v Eucharistii. Již možno předvídati spasitelné ctnosti, které od skály Massabieillské sestoupí na všechn svět.

P a t n á c t é Z j e v e n í .

(Čtvrtek 4. března.)

Za jitra dne 3. března modlila se Bernadetta zbožně u jeskyně, nejevila však žádné extase. Zítřek byl poslední den oněch patnácti, i doufáno uviděti nějaký význačný zázrak, který je uzavře. Více než 20.000 poutníků se shromáždilo, aby uvidělo dítě u vytržení, aby uslyšelo z jeho úst prohlásiti přání tajemné Paní, která se mu ukazovala, aby dozvědělo se snad jméno Její, protože ho ještě nepověděla.

Opouštějíc svůj skromný příbytek na Malých příkopech, viděla Bernadetta, že ji doprovázejí dva četníci s tasenými šavlemi až k jeskyni, aby jí uvolnili cestu a bránili proti dotírání zástupů. Ona vždy prostá, skromná, zaujatá již myšlenkou na Paní, procházela tiše „a velice přirozeně, protože byla učiněna nadpřirozenou“.

Když započala své modlitby, všechny hlasy ztichly, všechna kolena se ohnula, dojmutí zmocnilo se duší. Intimní hra neměškala se odehrávat, extase trvala přes hodinu. Mimo vytržení samého, nic zázračného se u jeskyně nestalo. Očekávání mnohých bylo zklamáno, ale Paní, opouštějíc

malou Bernadettu, nikterak se s ní neloučila. Usmála se na ni jak obvykle. Nemínila nechatí své dílo nedokončeno.

Š e s t n á c t é Z j e v e n í.

(Čtvrtek 25. března.)

Patnácte dnů Zjevení bylo skončeno, ale Bernadetta přicházela často ke skále Massabieillské a jak jen mohla, ztrávila zde mnohé hodiny tolik sladké ve vzpomínkách na Zjevení, které ji tak oblažovalo. Prostý oltář venkovský, květiny, světla, modlitby přeměnily jeskyni v svatyni a almužny padaly již do vyhloubené skály na stavbu kaple.

Tři týdny již minuly a byl předvečer 25. března. Vnitřní touha vábila zbožné duše odebrati se zítra k jeskyni, aby zde oslavily mariánský svátek; oč silnější byla tato touha v srdci Bernadettině! Poznávala v ní vnitřní něžné volání, předtuchu „Zjevení“ jako vždy, kdy Ona se chtěla spojití s ní, a touhy Bernadetty chtěly uspíšiti hodinu, kdy ji bude dáno pokleknouti u Jejích nohou.

Večer u rodinného krbu vyprávěla o své radosti, své naději. Noc minula beze spánku, ale ne bez štěstí.

Ave tisíckrát opakované blažilo nebeskou Matku, která připravovala pro zítřek svému dítěti svátek radostnější ostatních, a tak byla velikou láska, která Ji tísnila, že předešla svou vyvolenku k jeskyni. Očekávala ji, sladká, ozářená, usmívající. Bernadetta celá zmatená prosila za prominutí svého opoždění. Byla potěšena a hodina požehnání nastala pro malou visionářku. Nikdy nejevila se nebeská Paní tak dobrou, tak povzbuzující; také děcko, vzpomínajíc, že neřekla ještě svého jména, prosilo ji po dvakrát: „Paní má, buďte tak dobrotivá a řekněte mi, kdo jste?“ Úsměv byl jedinou odpovědí, avšak toto usmání mělo tolik sladkosti v sobě, že Bernadetta naléhala tím více a opakovala znovu svou prosbu. Paní stále stojíc nad šípem „zvážněla a zdála se pokořovati se. Sepjala ruce, nesla je do výše prsou a pohlédla k nebi; pak rozlučujíc zvolna ruce a kloníc se k děcku nechala skanouti tato slova: „Que soy era Immaculado Counception*) — já jsem Ne-poskvrněné Početí!“ . . .

Pak bez pohlédnutí na dítě, bez rozlou-

*) Pyrenejské nářečí. V čisté francouzštině: Je suis l' Immaculée Conception.

čení zmizela — „zůstavujíc Bernadettě tento obraz a toto jméno“ . . .

Tajemství jeskyně bylo odhaleno. Malá pastýřka slyšela právě jméno, které „svatá Panna měla v úradku Božím dříve, než se narodila a než se jmenovala Maria“. Však nerozuměla ani dost málo smyslu jména, které na ní spadlo, a aby nezapomněla, než je předá panu faráři, nepřestala je opakovati celou dalekou cestu: „Já jsem Neposkvrněné Početí“.

Farář mu rozuměl, a lid křesťanský také. Závan svatého nadšení proběhl městem: jeskyně, posvátná skála, větve šípku staly se relikviemi, které líbány s úctou a láskou. Byla to Ona, kterou tiše jmenovali, jak se byla zjevila: byla to Královna nebes, Maria, milosti plná! —

S e d m n á c t é Z j e v e n í.

(Středa 7. dubna.)

Dne 25. března svatá Panna přišla říci světu své jméno. A přišla 7. dubna, aby přitiskla pečeť zázraku tomuto jménu. Po ránu toho dne Bernadetta rozjímalá, modlila se ponořena do vytržení, když tu pravá její ruka se přiblížila levici, která držela roz-

žatou svíci. Brzy bylo viděti plamen této svíce procházeti skrze prsty ruky. „Ona se spálí,“ pravilo se s úzkostí kolem ní. Bernadetta zůstala klidna.

Dr. Dozous, kterého Božská Prozřetelnost chtěla míti při tomto zázraku, zakázal překaziti účinek plamenu zmítajícímu se v průvanu. Trvalo to čtvrt hodiny. Bernadetta nejen necítila bolesti, ale ruka její nejevila žádné spáleniny. Po vytržení chtěl udělati Dr. Dozous protizkoušku: Umístil několikrát plamen svíčky pod levici Bernadetty, která ji rychle utrhlá, řkouc: „Vy mne spálíte!“

To byla vzpomínka zástupu, kterou zanechalo poslední Zjevení, kterého byl svědkem. Bernadetta měla uviděti Marii ještě jednou.

O s m n á c t é Z j e v e n í.

(Pátek 16. července.)

Tři měsíce uběhly a 3. června, v den svátku Nejsv. Svátosti, vyvolené dítě Naší Paní v Lurdech mělo to štěstí, že po prvé přijímalo svého Spasitele v kapli hospice. „Bernadetta byla u prvního sv. přijímání,“ psal druhý den farář lurdský Msgru Laurencovi, biskupu

tarbskému. „Zdála se úplně ponořena ve svatý úkon, který činila. Během promluvy, kterou jsem měl k těmto dětem, měla držení, soustředění, pozornost, že nebylo možno si přát více. Vše se na ní vyvíjí způsobem podivuhodným.“ Byla to nevinnost, která se přibližovala hostině andělů, zvyšujíc svou bělost v spojení s čistotou nekonečnou. Dotazována jsouc, co ji činilo šťastnější, zda přijetí dobrého Boha či rozmluva u jeskyně se svatou Pannou, odpověděla: „Nevím, tyto věci jdou pospolu a nelze jich rozlučovati. To, co vím, je, že jsem šťastna v obou okolnostech.“

Dne 16. července obdržela Ježíše po třetí a v ukončení tohoto dne tak eucharistického a tak mariánského, ozvalo se volání dobře známé na dně jejího srdce. Zvedla se, vzala s sebou tetu Lucilu a běžela k nebeskému dostaveníčku. Příchod k jeskyni byl zakázán administrativní vrchností a prkenná barikáda uzavírala vpředu jeskyni. Bernadetta a její teta šly přece pokleknouti na druhou stranu Gávy, proti skále Zjevení. Byl večer, hodina, kdy klekání zaznívalo z věže farního kostela. Pojednou se dítě zachvělo: „Hle, zde je, zde je! Ona nás zdraví, Ona

se na nás usmívá nad barikádami." Bari-
kádý nemeškaly zmizeti v jejích očích a
Bernadetta viděla jen svou nebeskou Matku
nevýslovně dobrou! Ještě jednou pohrou-
žila se Bernadetta ve vytržení, v lásku.
Neobdržela „S Bohem“ — srdce Matky ne-
mohlo je říci svému dítěti — ale pohled,
úsměv takové něžnosti, že Bernadetta se
vyslovila, že neviděla nikdy podobného.
Tento pohled, tento úsměv neuviděla již
nikdy — až v nebi . . .

OD JESKYNĚ, OD ZJEVENÍ DO KLÁŠTERA.

NEBESKÝ proud přiváděl duše k Lurdům. Maria stavěla zde nejzářnější ze svých trůnů, zřizovala zde Své nejskvělejší dvořanstvo.

Dobrosrdečné děcko, jehož duše byla stejně čistá jako voda v pyrenejských pramenech, bylo zde, aby sloužilo za svědka Panně Neposkvrněné.

Po zjeveních opustila školu sester nevereských (umístěnou v nemocnici*) a již nikoliv v příbytku na Malých příkopech, nýbrž v mlýně skrytém pod pevností viděla se obléhána návštěvníky, kteří spěchali, by ji uviděli, uslyšeli a mohli se jí dotazovati. A ona přes obtíže své záduchy vždy jasná, veselá vyprávěla opět a opět o zázracích u jeskyně a činila tak s takovým důrazem přesvědčení, že se nadpřirozené jevílo

*) Nese nyní jméno Bernadettino.

v jejích slovech, vždy určitých, prozářených, plných přesvědčivosti, v pohotovosti v odpovědích k nepředvídaným námitkám tak samozřejmě, že vyjma předpojatého stanoviska získala každého pro věc Madony massabiellové, poněvadž každý cítil, že zde samo nebe promlouvá skrze toto pokorné děcko.

Nějaký čas zůstala v své rodině; ale pan farář Peyramale doufaje ji oddáliti dotěrným návštěvníkům, požádal v dohodě s p. Lacadéem, starostou lurdským, představenou nemocnice, aby ji laskavě přijala.

Pro ni bylo to i pro ostatní řeholnice štěstí, že mohly ochrániti pod svou střechou toto dítě vyvolené svatou Pannou, však nedaly jí nikdy vytušiti své pocity Zde jako u rodinného krbu návštěvníci přišedší ze všech končin Francie, Španělska, Italie atd. spěchali k Bernadettě a velmi často — možno říci téměř vždy — odcházeli od ní s živějším plamenem v duši i v srdci, s hlubší láskou pro Pannu Neposkvrněnou.

P. Ollivier z řádu kazatelů prosil jednoho dne jako o milost, aby s ní směl promluvit. „Nemohu říci, že bych byl zlovolný,“ pravil, „ale podléhal jsem přirozené nedůvěře, která mne vždy v podobném případě chránila

před projevenými domněnkami, jako před prvými dojmy. Neosoboval jsem si spoléhati toliko na svůj úsudek, ale měl jsem přání, a doufám oprávněné, abych nabyl osobního přesvědčení. Nyní však v té míře, jak mluvila Bernardetta, cítil jsem se přemožen sladkým a mocným pohnutím, které neponechávalo žádné možnosti odporu. Mohu říci, že z ní vycházela záře nebo vůně pravdy, která vnikala až do hlubin mého bytí. Prožíval jsem tytéž dojmy jako svědkové zjevení a extasí. Měl jsem neochvějně poznání tajemné bytosti, které dítě vidělo očima ducha, když ji bylo dříve vidělo očima tělesnými: nelze takto mluvit o bytostech, které nám nejsou skutečně přítomny. Nevylicitelná velikost obklopovala malou vypravovatelku. Zdála se býti jedním z andělů, které Písmo nám ukazuje odhalujíc lidem tajemství Boží.

Po třiceti letech zřím dosud vyzařování této sladké tváře, slyším zurčení jejího hlasu, a cítím, jak do srdce vnikají tyto milosti. Nebyla to ani krása, ani spanilost, jak se obyčejně slýchá: byla to nevinnost a pokora v celém svém kouzlu, jaké vycházely ze spojení s nevýslovnou čistotou

Panny Marie. Doufám, že se činím srozumitelným, řeknu-li, že jsem neschopen tlumočiti, co jsem procítil."

Jedna scéna zjevení — ona z 25. března — dojímalá zvláště duše, když Bernadetta ji opakovala. Znameníť sochař lyonský, p. Fabisch, který přijal úkol oživit v mramoru onu krásu, jež dítě oblažovala, napsal: „Neviděl jsem nikdy nic krásnějšího nad její gesto, když jsem ji požádal, aby mi ukázala, jaká byla svatá Panna, když jí řekla: „Já jsem Neposkvrněné Početí.“ Zvedla se s velkou prostotou. Sepjala ruce a zvedla oči k nebi. Avšak ani Frà Angelico, ani Peruggio, ani Rafael neudělali nikdy nic tak sladkého a současně tak hlubokého, jako pohled této chudé dívky, tak prosté a tak naivní. Nezapomenu nikdy, dokud živ budu, na tento oblažující výraz. Viděl jsem v Itálii i jinde veledíla velkých mistrů i těch, kdož byli s to dáti vzlet nebeské lásce a extasi; v žádném z nich nenašel jsem však tolik líbeznosti a rozkoše; a vždy, kdykoli jsem požádal Bernadettu — stejná póza, dostavil se vždy tentýž výraz, aby změnil, prozářil a proměnil tuto hlavičku. Bylo to k pláči dojemné."

A co zakoušel slavný sochař při pohledu na tvář, podávající obraz nedostižitelného ideálu, také všichni ti, kdož byli tak šťastni, že ji mohli pozorovati, pociťovali totéž a odcházejíce říkali: „Není pochyby, ona viděla, o čem vypráví; její gesto je nebeské a nikoliv pozemské.“

Však i církve musila rozhodnouti o charakteru zjevení, která Bernadetta měla u jeskyně Massabiellské. Po čtyřech letech vážného zkoumání, kde studium, svědectví a modlitba se vzájemně podporovaly, napsal Msgr. Laurence, biskup tarbský, v svém pastýřském listu ze dne 18. února 1862: „Prohlašujeme, že se Neposkvrněná Panna, Matka Boží, skutečně zjevila Bernadettě Soubirousové dne 11. února 1858 a dny následující, v počtu osmnáctkrát, v jeskyni Massabiellské, poblíže města Lurd, že tato zjevení nesou všechny znaky pravdy a že věřící jsou povinni věřit to s jistotou.“

Dostavil se zázrak, aby zpečetil pravdu nebeského Zjevení: Ludvík Bourriette, lamač kamene z Lurd, při doteku této vody, ještě blátivé, nabyl plnosti svého zraku; každý věděl, že jedno z jeho očí bylo ztraceno následkem výbuchu náboje.

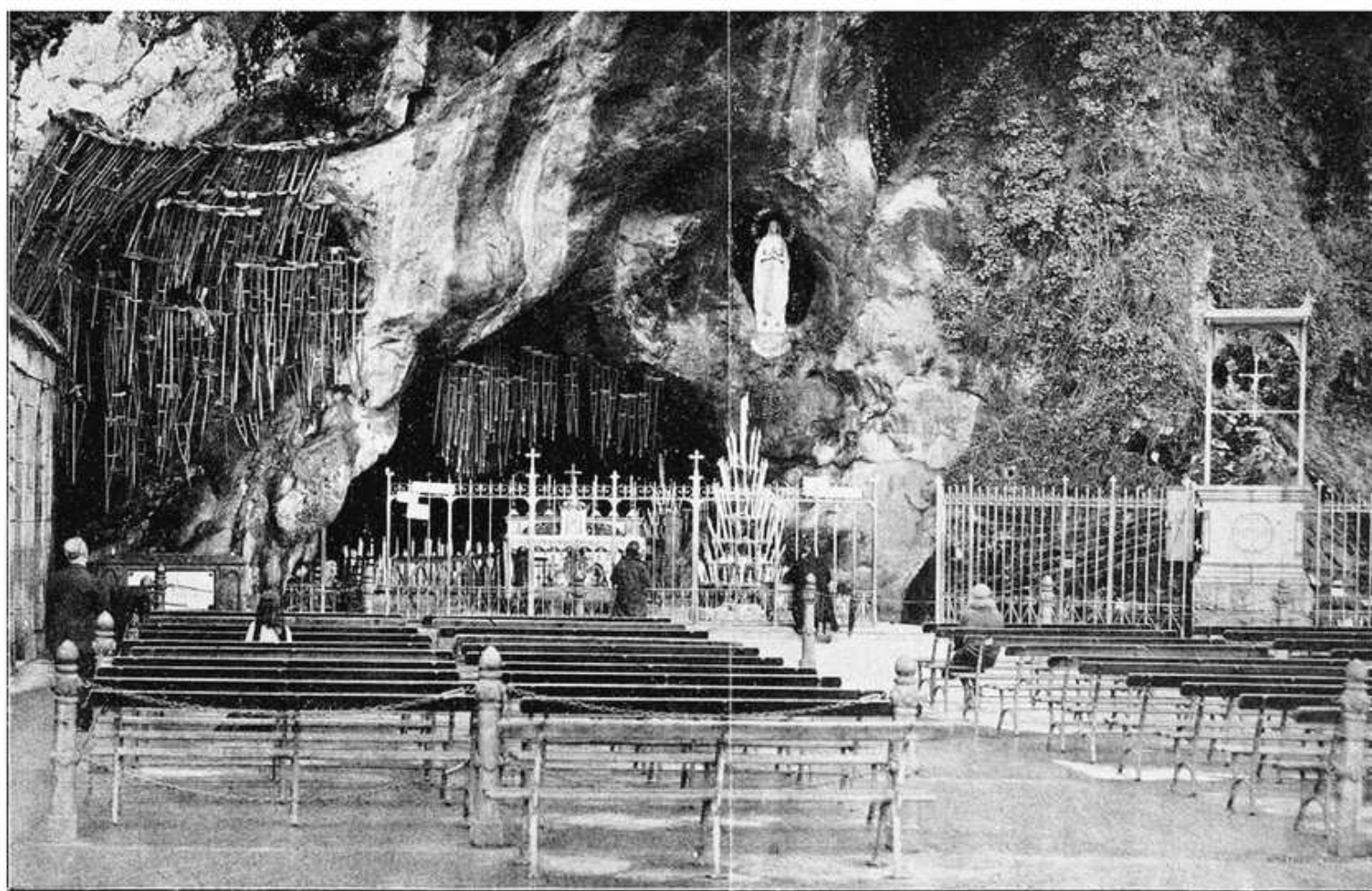
Věc dojmavá: první uzdravení bylo uzdravením slepce. Jako by Neposkvrněná Panna chtěla nám říci: Přináším světlo! Kéž se přiblíží duše, které jsou mdlé, které pochybují. Chci učiniti ze skály Massabieillské žhoucí krb, odkud se bude do celého světa rozlévati zářivé světlo naděje a víry. —

Socha bílé Madony byla pořízena z nádherného balvanu kararského. Byla hotova a p. Fabisch, který pravil k Bernadettě: „Přál bych si, až ji uzříš, abys mi řekla: „Tot Ona!“ — postavil ji před její zraky. . . S úzkostí očekával úsudek visionářky nad svým mistrovským dílem — a ona zašeptala: „Je to velmi krásné — ale není to Ona! Ó ne, rozdíl je taký, jako mezi zemí a nebem.“

Bernadetta viděla, že genius lidský nemohl by viděti, čemu srdce nemůže porozuměti. —

Svěcení sochy bylo první velkou slavností na místě zjevení, dne 4. dubna 1864. Velký počet kněžstva, několik tisíc poutníků bylo shromážděno u jeskyně kolem svého biskupa.

Slova kněžská odrážela se po první o

Posvátná jeskyně se sochou Immaculaty

skály, které slyšely slova Mariina. Kazatel toho dne s nadšením čerpaným ze svěžesti tohoto kraje a v svatosti chvíle dával promlouvati věcem, aby pozdravily a oslavily Milovanou, celou Krásnou, jež přišla přebývatí ve výklenku skalním. —

Dne 21. máje 1866 byla vysvěcena krypta. Byla to prvá odpověď na přání Požehnané: „Jděte říci kněžím, že nutno zde vystavěti kapli“; však brzy vrcholky hor spěchaly se přiodíti rouchem Mariánským: kameny se proměnily v basiliky, kde hlaholily hymny, jakoby echem k výkřikům Hosanah, které stoupalo ze vzdálených horstev, a toto oslavení vystupovalo z bystřin, z údolí a prohlašovalo vítěznou něhu Panny Neposkvrněné.

Předvídala Bernadetta tyto triumfy své Nebeské Paní? Neřekla o tom nic, ale stála u zdroje tohoto rozvíjení slávy: opakovala slova svaté Panny, která na ni padala a byla to jako slova stvořitelská, obsahující zárodek života. Vše u skály Massabieillské rozkvétalo později láskou.

Po celý tento den, pro nebeskou Královnu tolik slavný, byla Bernadetta stále pokorná, skryta mezi dítkami Mariánské

farní družiny. Ale každý přál si ji viděti, jí se dotknouti, vlastniti nějakou věc, která jí náležela. Ano, lidé šli tak daleko, že ji ustříhávali závoj. „Musily jsme ji obklopiti,“ vyprávěly řeholnice, „jinak by ji byli svlékli ze šatů.“ Svatá, hle, svatá, voláno se všech stran. Zbožné děcko trpělo velice při těchto oslavách; čím více ji oslavovali, tím více si připadala menší „Díváte se na mne jak na vzácné zvíře,“ říkala.

Děcko z 11. února 1858 vidělo na vlastní oči biskupa u oltáře blízko místečka, kde samo padávalo na kolena. Bernadetta slyšela vzývati jméno tajemné Paní, která se jí zjevila. Mohla tedy od nynějška následovati vnitřní hlas, jenž ji volal do samoty klášterní.

Bylo to v srpnu 1864, kdy prohlásila představené kláštera v Lurdech M. Alexandrině Roquesové své přání, aby byla přijata do kongregace Sester v Neversu. Její zdravotní stav zdržel ji však ještě po dvě léta v Lurdech. Zažila těžký zánět plic, kdy byla i zaopatřena. Již se čekalo její poslední vydechnutí, když požádala o vodu z jeskyně. Brzy nato, jakmile se napila, byla uzdravena. „Cítím, jako by se celá

hora svalila s mých prsou," ihned řekla.

Bernadetta konala úkony řeholní, jako by již byla řeholnicí. Toužila po chvíli, kdy bude konečně moci sledovati hlas svého Božského Mistra.

„Má drahá máti," psala 28. dubna 1866 představené z Puéchabon, která ji znala z Lurd, „nemohu se dočkati dne, kdy mi bude dopřáno štěstí vstoupiti v noviciát, protože to musí býti pravé nebe na zemi.“

Bylo to 4. července 1866, kdy Bernadetta se odtrhla od Lurd, od své rodiny, od jeskyně, která jí byla rájem na zemi. Obrátila se do Neversu. Lilie Mariina spěchala plně rozvíti v této atmosféře a šířiti tu své vůně nejsladší . . .

UZAVŘENÁ ZAHRADE.

BERNADETTA byla věrnou pomocnicí Panny Neposkvrněné; blízko jeskyně, kde se nebe odhalilo, uslyšela v hlubinách své bytosti slovo oplývající mocí a sladkostí: Pojď a následuj mne!

*Na božský pokyn ten, hle, duše mladistvá
tu řekla k Ježíši: Jsem celá Tvá!
A vzlétla v dál ke „zaslíbené zemi“,
jež vůni nejsladší rozkvétá liliemi . . .*

A kde se tato zaslíbená země nalézala? Kde byla tato „uzavřená zahrada“, Marií vyvolená, aby přesadila sem lilii Svému srdci tak drahou? „Zemí zaslíbenou“ byl, jak jsme se již zmínili — Nevers. „Uzavřenou zahradou“ byl noviciát Sester Charity a křesťanského vyučování. Tato půda byla prostoupena duchem benediktinským,*) která v době, kdy Bernadetta

*) Kongregace Sester Charity v Neversu byla zřízena r. 1680 P. Laveynem, řeholníkem benediktinským.

přišla zaklepati na dveře této družiny, vzkvétala nejenom duchem církevním, životem modliteb, ale též nádhernou květenou skutků dobročinných.

Syn sv. Benedikta uskutečnil plán, který mu Božský Mistr ukázal v tichosti rozjímání a uzákonil způsob, podle něhož se měly duše povolané do ústavu zabývatí svatou prací při žní Páně. Zdálo se, jako by jim náš Spasitel dal naslouchati svým slovům.

*Ti jedni bolest s modlitbami spíali
a zářit budou svatosti —
a druzí zas, kdož zbožnost v dětech vzňali,
jim pochodní jsou v temnosti.
A jiní opět moje milosrdí,
zde hlásat budou světu blíže
a vděčně v nemoci i smrti stvrdí,
že našli smír, linoucí s mého Kříže!*

V četných školách nebo domech vychovávacích dostávalo se 50.000 dítkám křesťanského vyučování, 40.000 nemocných bylo ošetřováno v nemocnicích nebo navštěvováno v soukromí: to bylo ono „světlo“ a „milosrdenství“ udržované nejen modlitbami a sebeobětováním, ale ještě více utrpením těch duší, které Bůh pro tato

sdružení si vybíral jako smírné oběti v úrodné tichosti nemocnice. To jsou ony, jejichž jedinou misíí zdá se býti „vyzařování svatosti“. Uvidíme později, že jednou z nich byla Bernadetta, která se stala sestrou Marií Bernardou.

Kongregace měla právě za svou hlavu ctih. M. Josefu Imbertovou, duší vznešenou, obdařenou pozoruhodnou moudrostí a energií, která jí dovolovala splnit své poslání prostřed trvajících trápení, přitažlivou ctností a srdcem velikým, soucitným a silným.

Vychovatelkou novicek byla ctihodná M. Marie Tereza Vauzouová. Ona, rovněž duše veliká, probudilá a vynikající intelligence, přinášela svému poslání, k němuž ji Bůh vyvolil, dvě vášně, které ji ovládaly: lásku ke Kristu a lásku k duším, a měla vybraně jemný způsob, jak vzdělávat ty, jež byly podrobeny jejímu vedení.

V Bernadettě viděla poklad, který jí byl svěřen. Její takt zcela nadpřirozený byl příčinou, že ji obklopila životem skrytým, tichostí, umrtvováním, pokořováním všeho druhu, takže družky Bernadettiny byly dojaty stálou její pokorou při zkouškách

nejtěžších, vidouce ji vždy dobrosrdečnou a jasnou prostřed sebeobětování. —

Bylo to dne 29. července, o svátku sv. Marty, kdy se postulante dostalo štěstí přijati svatý hábit. Obdržela jméno Marie Bernarda. Oděna livřejí Kristovou uzavírala se mladá panna ještě více v samotu své cely. „Přišla jsem sem, abych se skryla,“ řekla, a vše shodně svědčilo, že se zdála míti jen jedinou touhu: aby byla zapomenuta a nebyla za nic počítána! Každý se obdivoval jejímu způsobu dokonalé podřízenosti, její prostoty, její poslušnosti, její lásky k bližnímu. Z její bytosti vycházelo cosi, nelze to vyjádřiti, co povznášelo k milému Bohu.

Tuto ctnost zdála se manifestovati bez námahy, tak byla přirozená a jevila se roztomilá.

Sestra Marie Bernarda podržela nad to svou naivnost, své stránky dětské, které jsou jakoby rouchem nevinnosti.

„Může se skákat přes provaz v noviciátě?“ ptala se prvé dny po svém příchodu.

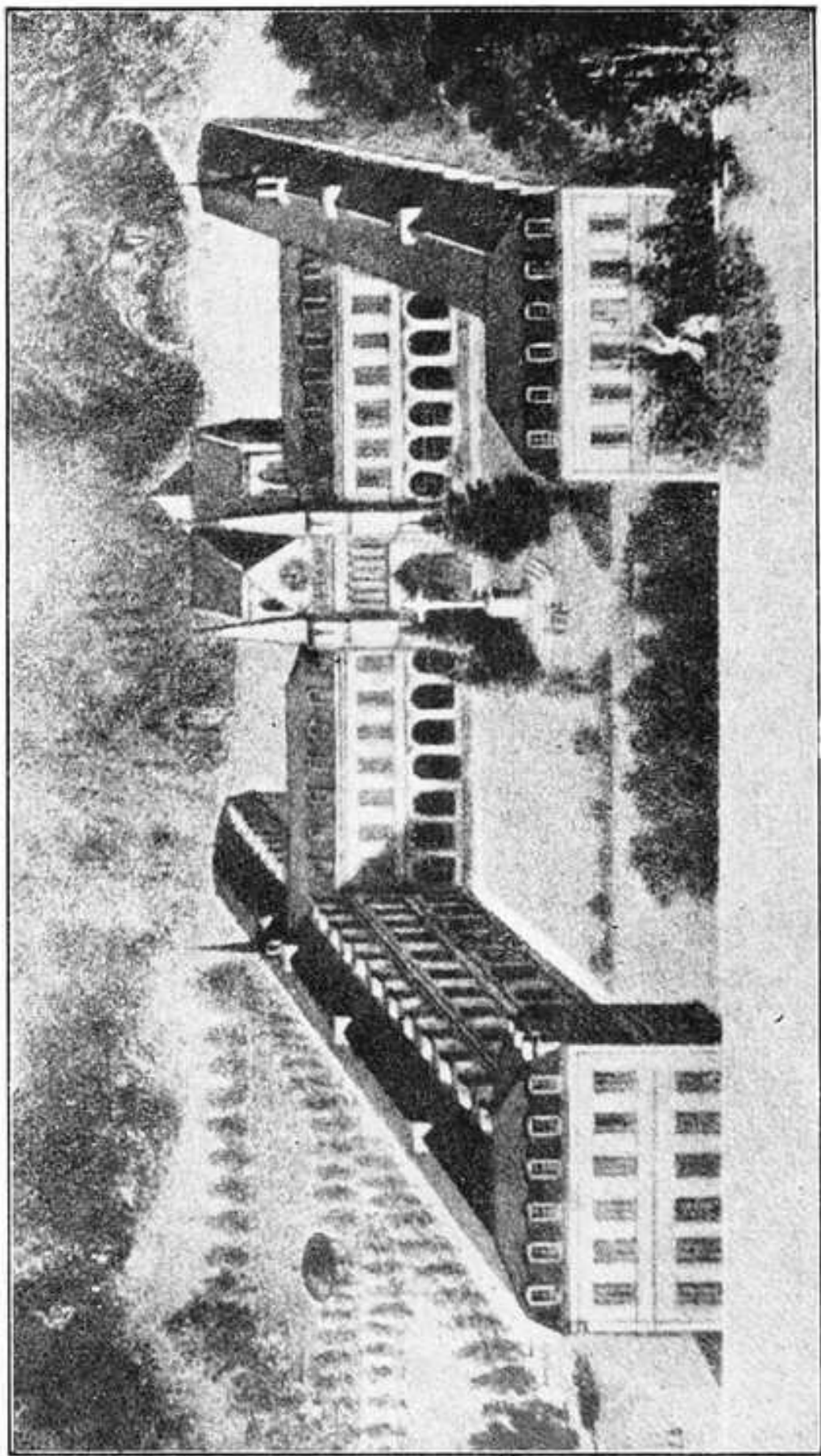
„Ne, ale naše rekreace jsou velmi radostné.“

„Škoda, já tak ráda točím provazem, aby jiné přes něj skákaly!“

Tři měsíce po svém vstupu v noviciát byla mladá novicka v nebezpečí smrti. Když obdržela svátosti umírajících, složila své sliby řeholní s nadšením andělským.^{*)} Avšak zdálo se, že Bůh oslabil svou věrnou služebnici až k poslednímu okamžiku, jen aby urychlil božské spojení. Sotva učinila své věnování Kristu, již se jí zdraví navrátilo. Pak plna vnitřní radosti, do níž ji ponořila tato milost, protože ve své pokoře netroufala si v to doufat, nemajíc se za hodnu státi se údem řehole, přijala do svých rukou kříž a etamínový závoj, který se dává sestrám při professi, a zvolala: „Držím je, jsou moje! Jsem členem kongregace, a nemožno mne již poslati nazpět!“

Brzy potom konala zase práce v noviciátě. Často podceňovala svou ctnost, říkajíc: „Jsem jako kdo jiný.“ Její družky ji obdivovaly a prohlašovaly za svého strážného anděla — ovšem že se varovaly jí to dáti

^{*)} Byla to profese prozatímní. Uvidíme později Sestru Marii Bernardu skládati své sliby slavně po uplynutí svého noviciátu.

Kláster Sester Charity a křesť. vyučování v Neversu s kostelem sv. Gildarda.

najevo; byla by bývala zaražena touto misíí, kterou plnila nevědomky.

Při rekreaci bývala sestra Marie Bernarda velice roztomilá. Usednuvši si jednoho dne mezi dvě největší novicky zvolala: „Hleďte, jaká jsem; já bych si tak mohla o sobě něco myslit se svou postavičkou!“

A vše ji přivádělo zpět k milému Pánu Bohu. Byl jejím středem. Jsouc kolem jabloně řekla: „Ó, ta jablka! Nemiluji jich: připomínají mi dědičný hřích . . .“

A jindy: „Hrozny, věru ty mám ráda — přivádějí mi na mysl krev Páně . . .“

V tomto roce noviciátu zalíbilo se božskému Mistru vložití bolestný kříž do jejího srdce: v sobotu, dne 8. prosince 1866, matka její, která, jak se zdálo, nemohla již žít bez své dcerušky, jakmile ji opustila, odešla do nebe obdivovati Tu, kterou její dítě již na zemi uvidělo . . .

Sestra Marie Bernarda nesla těžce tuto ztrátu, avšak: Staň se! bylo její prvé slovo. „Můj Bože! Tys tomu chtěl; přijímám tento kalich, který mi podáváš. Tvé svaté jméno budiž pochváleno! . . .“

Takto milostí utrpení připravovaly Bernadettu k slavnému skládání slibů. Složila

je se všemi svými spoludružkami dne 30.
října 1867.

Od nynějška byla oděna rouchem svého
nebeského Ženicha a mohla pěti:

*Jen lásce, důvěře můj plati vzdech
a vděčnosti své šumných na křídlech
já oběti svou přes pozemské hloži
se v svatém místě stanu „věci Boží“.*

VŮNĚ SKRYTÉHO ŽIVOTA.

BERNADETTA, miláček Mariin, vyhledávala stín kláštera, aby se schovala a generální představená ráda ponechala ji v tomto stínu, v té tichosti, v požehnané atmosféře mateřského domu kongregace. Zde jako skrytá fialka vydychovala své vůně, které balsamovaly duše kolem ní, šťastné, že se jí mohly přiblížit.

Pokora! Zdálo se, že svatá Panna oblékla do ní své dítě, jako by do brnění. Msgr. Lelong oslavil takto tuto ctnost u této mladé řeholnice v den pohřbu Sestry Marie Bernardy: „Jste mi svědky, sestry, nebyla schovávána, ona sama se skryla a to ještě nedostatečně podle svých přání. Jak milovala toto zатиší! Jak se bála je opustiti! Jak opouštějíc svět, obávala se, aby nepřišel za ní!

A její skromnost ve vyznamení, jehož se jí dostalo, je hodna našeho obdivu i naší

chvály! Neřekl-li sv. Bernard, že je ctností tolik vzácnou, a že není lidského původu země, kde vypěstována květina tak drahocenná?"

Jedna představená se ptala mladé řeholnice, zda nepocítila někdy pokušení samolibosti, když byla tolik vyznamenána svatou Pannou. „Co si o mne myslíte?“ řekla. „Což nevím, že vyhledala-li svatá Panna mne, bylo to proto, že jsem nejnevědomější? Kdyby byla našla ještě více nevědomou, byla by zvolila ji.“

Jednoho dne, když se nalézala v nemocnici, vypráví jedna její spoludružka, ukázala jsem jí obrázek zobrazující jeskyni lurdskou. A zatím co Sestra Marie Bernarda jej prohlížela, zvedla jsem k ní oči s výrazem zbožňování. Snad to postřehla, protože se mne ihned zeptala:

„Co se dělá s koštětem?“

„To je otázka! Používá se ho na metení!“

„A pak?“ —

„Dá se na své místo.“

„Kde je jeho místo?“ —

„Někde v koutku, za dveřmi.“

„Nuže, to je moje historie! Svatá Panna mne potřebovala. Pak jsem byla dána do

koutka. Zde mé místo, zde jsem šťastna zde zůstanů."

Dva dny po svém příjezdu do Neversu — píše jiná řeholnice — vyjádřila jsem představené, která mne provázela, své zklamání, že jsem dosud nepoznala Bernadettu. V téže chvíli byla u velebné matky mladičká sestra jako já, a tato mi řekla: „Bernadetta? Hle, zde je!" Nejspíše jsem si utvořila představu více komplikovanou o drahé visionářce a slovo nevhodné, ba impertinentní mi uklouzlo: „Toto?" Ihned s roztomilým gestem podala mi mladá novicka svou malou ručku a usmívajíc se odpověděla: „Ale ovšem, slečno, jen toto!"

Zmatek a pohnutí z mého počínu dosud trvají, když si připomenu tento rys, který mne ponižuje a ji velebí.

Poslechněmež též modlitbu, se kterou se dne 12. máje 1866 Bernadetta obracela k svaté Panně: „Ó sladká Matko, Ty Jsi se ponížila až k zemi, aby ses zjevila slabému dítěti a svěřila mu různé věci přes velikou jeho nehodnost. Nemá-li příčiny k pokoře? Ty, Královna nebes a země, ráčila Jsi použití toho nejslabšího na světě. Ó Maria, dej té, jež se odvažuje zváti se Tvým dítě-

kem, nejdrahocennější ctnost pokory! Učiň, ó dobrá Máti, aby Tvé dítě napodobilo Tě ve všem a provždy, abych byla dítětem podle srdce Tvého a Tvého předraženého Syna.“

V Neversu vyprosila si jako zvláštní milost, aby nemusila chodit do hovorny. Byla-li nucena se tam odebrat, byla to pro ni oběť, a tato nepříjemnost přeběhla jakoby bleskem po její neobyčejně pohyblivé tváři, avšak podrobila se okamžitě poslušnosti, a ať byl návštěvník čímkoli, vždy se jevila stejně prostou, stejně skromnou.

Protože byla pokorná, vyzařovala Sestra Marie Bernarda kolem sebe vůně lásky sesterské, která se odívala do všech tvarů, řekla bych do všech vděků, protože tato charita byla jako rozvíjení života Ježíšova v její duši.

Při svých dlouhých a bolestných nemocích pocítovala vždy živou bolest, když zpozorovala, že se někdo zkracuje na spánku, aby ji ošetřoval. Prosívala naléhavě své představené, aby jí byly dány ošetřovatelky s tvrdým spánkem, které její stenání nevyruší.

„Posadte se do této lenošky,“ řekla sestře,

která u ní bděla, „zavolám vás, bude-li třeba“.

A zase: „Neobtěžujte se tolik! Bylo by vám brzy více třeba péče, kterou na mne promarnujete, než mně!“

Tak povzbuzovala, těšila, ba i kárala, dávala křesťanské rady a to vše s takovou prostotou, skromností, téměř nevědomky; každé ze svých spolusester byla jakoby pramen, o němž dí Duch svatý: „Jeho život stále plyne.“ Z ní samé, ze srdce pokorné řeholnice, pramenily ustavičné proudy božské lásky bliženecké, která ji vedla „nalévatí olej a víno do ran, jak Ježíš, vyhledávajíc s oblibou ty nejchudší, nejvíce trpící, nejopuštěnější“.

Po složení slavných slibů konala Bernadetta službu v nemocnici. „Obsluhovala své spolusestry s nekonečnou něžností,“ řekla jedna řeholnice. „Přiblížila-li se k lůžku nemocné, bylo to, jako by se zjevil anděl lásky; takové sladkosti bylo její povzbuzování, tolik přinášela pokoje a útěchy!“

Visionářka z jeskyně zůstala chuda. Návštěvníci v Lurdech, dojatí chudobou rodiny Soubirousovy pokoušeli se s velikou jemností a diskretností osob, jaké dovedou

dávati, poskytnouti pomoci. Položili často kradmo peníz na krb nebo na kus nábytku, avšak Bernadetta jej vracela okamžitě: mohlo se říci, že peníze ji pálily a rodiče její ji následovali v nezištnosti, která hraničila na heroismus.

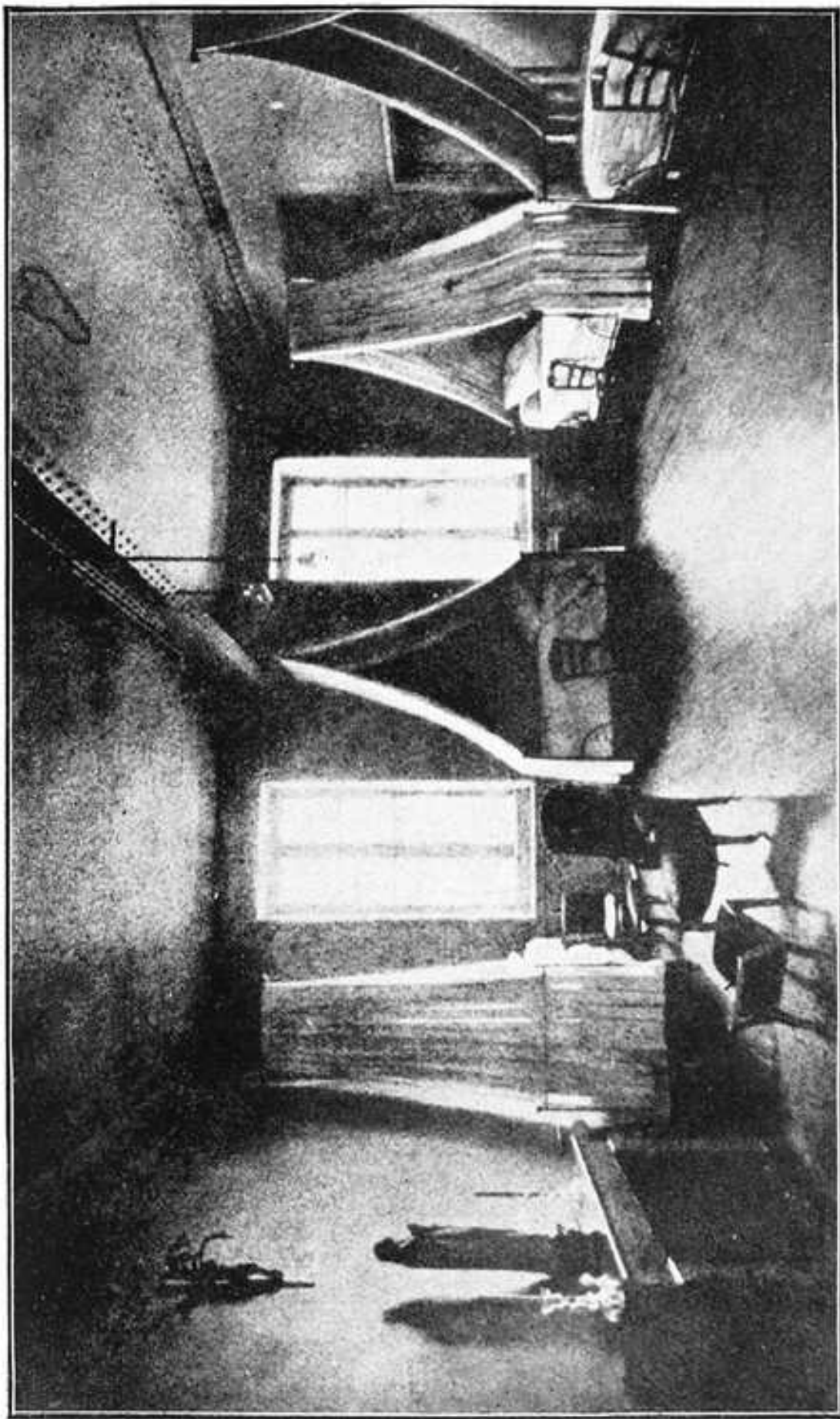
Sestra Marie Bernarda praktikovala tuto chudobu do nejmenších podrobností i v lůně života řeholního. Nikdy si nevybírala v předmětech své potřeby, vše bylo vždy dosti dobré pro ni.

A toto odříkání vztahovalo se na upokojení chuti, srdce, všeho jejího vnějšího bytí. Při jídle ponechávala, co bylo nejlepší a přijala to, co ji mohlo více spojit s Bohem skrze umrtvení.

Avšak nade vše je to lilie, která vydechuje svou vůni v tomto skrytém životě. „Čistota Sestry Marie Bernardy vyzařovala zřejmě z jejího pohledu hlubokého a čistého. On sám dával svědectví, že byla hodnou dcerou svaté Panny, která s ní promlouvala Tato ctnost vyzařovala z ní jako démant bez poskvrny“.)

„Ten, kdo je čistého srdce, bude mítí Krále za přítele.“ Jest to ona nevinnost,

*) Z pohřební řeči Msgr. Lebonga.

Sál sv. Kříže, v němž (v lenošce) zesnula bl. Bernadetta (její lužko v.).

Neporušené tělo bl. Bernadetty.

která ji získala přízeň Neposkvrněné. Jest to ona panenskost duše, která ji spojovala s Bohem v tajnosti jejího nejvnitřnějšího života. Proto si mohla napsati: „Chci s radostí býti smírnou obětí Srdce Ježíšova! Chci spojení, nejintimnější spojení s Ním, jako svatý Jan Miláček v čistotě a lásce“.

*Ty čisté vůně po záhonech balsám šíří,
kam Bůh Tě vsadil, květinko Ty sladká, něžná.
Sem za Tvou skvělou září krok náš miří,
za duši křišťálnou, z níž tryská cudnost sněžná.*

DUŠE EUCHARISTICKÁ A MARIÁNSKÁ.

PĚTI nekonečnou kantátu o zázracích Eucharistie v duších, naslouchati tajemství božského odhalení v tichosti modliteb a skláněti se k těmto vzpomínkám, aby chutnala sladkost duše, která se stala malou hostií Ježíšovou, co je sladčího, blaživějšího? Hle, zde malou hostií je Sestra Marie Bernarda. Ona také je celá bílá!

„Ke konci října 1876,“ vypráví jedna řeholnice, „když jsem přivedla zpět churavou Sestru Marii Bernardu do její světničky po kázání pana spirituála z noviciátu, řekla mi:

„Ó, jak mne to kázání učinilo šťastnou!“

„A proč? Kazatel mluvil o hříchu...?“

„Ovšem! Však neslyšela jste, co povídal?“

„Nu, co přece?“

„Kazatel řekl, že nezhřeší, kdo se nechce dopustiti hříchu. Nuže, nepamatuji se v mém

životě, že bych někdy byla chtěla hřešiti. Tedy jsem se hříchu nedopustila a to je to, co mne činí tak šťastnou!"

Viděli jsme ji v Bartrès, jak prosila, aby se mohla vrátiti do Lurd a vykonati tam své první svaté přijímání.

Její čistá duše cítila božskou přitažlivost svaté Eucharistie, a když dne 3. března 1858 odpověděl Ježíš na její volání, farář lurdský mohl napsati Msgru Laurenceovi, biskupu v Tarbech: „Bernadetta zdála se zcela zaujatá svatým úkonem, který činila. Vše se na ní rozvíjí způsobem údiv vzbu-
zujícím."

Chtěl-li někdo v Lurdech obdržeti nějakou milost, poslal ji, aby prosila u stupňů svatostánku a tu její modlitba, jak se ujišťuje, byla vždycky vyslyšena, neboť otvírala Božské Srdce.

Často ji viděli prostřed svých utrpení odmítnouti v noci občerstvení, jež obětovala pro zítřek, aby se mohla spojit se svým Spasitelem: zda láska k Ježíši svátostnému, v její duši tak živá, a zářná aureola, kterou zahlédl farář Peyramale kolem její hlavy při svatém přijímání, nebyly zjevné znamení jejího spojení s Ježíšem, který

rozlévá se zvláště v čistých duších jako pramen živý a rozprašuje zde své vůně?

V Neversu při častých a dlouhých návštěvách svátostného Spasitele bylo soustředění mysli Sestry Marie Bernardy velice hluboké. Milovala tuto božskou atmosféru, která poblíž svatostánku zahaluje duše jako nadpřirozeným světlem, mlčící láskou. A aby se ještě více isolovala od světa zevnějšího, kladla svůj závoj s obou stran dopředu. „To je moje kaplička,“ říkala.

Po svatém přijímání její obličej zářil. Její tvář zdála se často zalita slzami — proměněna... Sestra Marie Bernarda činívala dlouhá díkuvzdání. „Především jsou to dny sv. přijímání,“ psala generální představené, tehdy v Římě prodlévající, „kdy se zbavuji svých dluhů vděčnosti. Cítím svou duši naplněnu silou a důvěrou, pomyslí-li, že to nejsem již já, jež prosí, nýbrž Ježíš ve mně.“

Velmi často, zvláště v posledních letech, bývala přítomna nejsvětější oběti. Ráda se duchovně spojovala se všemi mšemi svatými obětovanými na celém světě, pohlížeje na lept, který zobrazoval ustavičnou oběť svaté Eucharistie. „Jsem nespokojena jen

s malým ministrantem," říkala, „nepoužívá nikdy zvonečku."

Kdysi při návštěvě jednoho oddílu noviciátu, v den sváteční, vyjádřila blaho, které pocítovala v hodinách, kdy nemohla spáti, spojujíc se s Ježíšem. Pak ukazujíc malou zlacenou monstranci, která byla připevněna na její zácloně, pravila: „Pohled na ni, dává mi touhu a sílu se obětovati, když nejvíce pocítuji opuštěnost a utrpení."

A to proto, poněvadž život eucharistický je život skrytý, ponížený, plný tichosti, modlitby, odříkání. A nebyl-li celý život Sestry Marie Bernardy takový? Tato duše měla zajisté „mravy eucharistické".

„Po příkladu Ježíšově a pro Jeho lásku ponesu kříž skrytý v mém srdci s odvahou a velkodušností."

„Pro lásku našeho Spasitele přijmu odhodlaně odříkání, bolesti, ponížení, jako Ježíš, Maria, aby oslaven byl Bůh."

A tato duše eucharistická je pokorná; poslyšme:

„Ó Ježíši, prosím, dopřej mi chléb trpělivosti, abych snesla bolesti, když mé srdce trpí... Ó Ježíši, chceš mne ukřižovati? Staň se!"

„Dej mi chléb síly, abych dobře trpěla, ten chléb, abych viděla jen Tebe ve všem a vždycky.“

Duše mariánská! Kdo náležel Marii kdy více, než toto dítě, jehož čistota obrátila na sebe zraky a zalíbení nebes Královny? Panna Neposkvrněná učinila ji nejen Svým apoštolem, svým evangelistou, Ona ji pozvedla k úloze důvěrnice. Tajemství, která v svém srdci hluboko pohřbená malá visionářka střežila, aniž dala uklouznouti někdy slůvku, které by je mohlo prozraditi, byla jakoby svatá úmluva, která vázala dítě k jeho Matce, a k jaké Matce! A řekněme též, jaké dítě! Protože lze dobře věřit, že Maria by se nebyla spojila s Bernadettou, kdyby ji byla dříve nepozvedla k Sobě osvětlením a láskou!

Již na stránkách v Bartrès bylo „Ave Maria“ tím božským spojením mezi srdcem přesvaté Panny a srdcem Bernadettiným. V Lurdech viděli jsme ji modliti se tuto modlitbu — můžeme říci: zpívati v své duši — na úpatí požehnané skály. Řeholnice hospitalu ji často překvapily, když odříkávala svá Ave v tichu kaple, a v Neversu její spolusestry pokládaly za milost moci

pokleknouti zároveň s ní u nohou svaté Panny, aby se pomodlily s ní Pozdravení andělské! Růženec, toto znamení kříže, který jí samotné byl kázáním, jaká vítězství dobyl u Boží Máti! Bernadetta opustila Lurdy. Doznala však, „že každého dne v duchu jde k drahé skále, aby vykonala svou malou pout.“

Druhý duchovní v klášteře, kanovník Auguste Perreau, obdržel po svém návratu ze slavností korunovačních v Lurdech od generální představené svolení, aby směl vyprávěti Sestře Marii Bernardě o slavnostech, které byly triumfem Immaculaty. „Její tvář zazářila radostí,“ pravil, „když jsem mluvil o těchto demonstracích, o tomto nadšení Francie a ostatního světa u jeskyně lurdské. Jakmile jsem ukončil zprávu o své pouti a pověděl vše, co by ji mohlo zajímat, pohlédla na mne s prostotou a andělskou sladkostí: „Ó, co bych byla dělala prostřed toho množství! Raději jsem v své nemocnici.“ Slova obdivuhodná, která odhalí o velikém dni pokoru duše Sestry Marie Bernardy. Ano, Maria budiž poznána a milována na zemi! Avšak ona, chudá malá jeptiška, budiž vždy více a více za-

pomínána, opovrhována, neznáma. Hle, touhy její duše!

Říkala často: „Milujte Ji! Kdybyste věděli, jak je dobrá! Modlete se rádi růženec, poroučejte se do Jejích přímluv, nebudete tak činiti marně!“

Jednoho dne byla Sestře Marii Bernardě ukázána rytina, představující svatou Pannu a před ní dívenku na kolenou. Prohlížela ji blaženě, dojata a objímajíc obraz pohledem nepostížitelným, zvolala: „Tak máme býti vždy před svatou Pannou: jako dítě před svou dobrou matičkou!“

To je její historie. Srdce Mariino bydlelo na zemi. V něm lze čerpat sílu a odvahu v pokušení, v bolestech, ve všech bédách.

„Ó Máti,“ psala, „kéž mé srdce ztracené v Tvém nemá jiné touhy, než činiti radost svému Božskému Mistru!“

Kéž počnu zde dole, duši majíc spojenou s Tvou, oslavovati Spasitele ustavičným klaněním v dokonalém odevzdání!“

Avšak již se blížila hodina, kdy Sestra Marie Bernarda měla odejíti do nebes velebiti Pannu Neposkvrněnou, o níž pravila: „Je tak krásná, že kdo ji viděl jedinkrát, umřel by rád, aby ji opět mohl spatřiti!“

APOŠTOL A SMÍRNÁ OBĚŤ.

BERNADETTA se obrátila k světu; ona vyprávěla to, co byla viděla a opakovala, co slyšela. Její slovo, protože bylo slovem Panny Neposkvrněné, má tolik apoštolské síly v sobě, že je s to celý svět uvrhnouti a prostříti k nohám této nebeské Paní.

Poslechněmež ještě toto:

„Jděte říci kněžím, že je zde nutno vystavěti kapli!“ Zlato, mramor, drahokamy mísí se harmonicky, aby pěly píseň chvály své Královně. Modlitba má zde grandiosní chrámy, aby se zde zachvívala v zbožném šepotu i aby zde tryskala v zpěvech triumfálních.

„Přeji si, aby sem lidé přicházeli!“ — a vše se zachvívá, vše je dojata. Moře, hory nejsou již překážkou — zříme záplavu poutníků na březích Gávy. Armáda prosících duší přispěchá, vzduch je prosycen vůní

modliteb, člověk se dotýká a vdechuje nadpřirozené, které se vznáší nad zástupy; všichni národové jsou sjednoceni ve věčném „Ave Maria“ a toto sjednocení prohlašuje jednotu, životnost, úrodnost Církve. Lurdy jsou krbem katolického života a jméno zástupce Kristova zde není nikdy vyslovováno, aniž by nevyvolávalo nadšení ovace!

„Jděte pít z pramene a tam se umyjte!“

Zázračný pramen vytryskl pod prsty visionářky a nádherné květy zázraků prohlašují moc Mariinu jakož i její dobrotu.

Však Božská Máti volá duše k Sobě jen proto, aby je darovala Svému Synu a Lurdy staly se úrodným střediskem života eucharistického.

Domníváte se býti pod nebem orientu, v klíně nové Judey. Ježíš je zde, v Hostii. Kněz jej nese v zářící monstranci prostřed zástupů a tisíce hlasů k němu volají: „Hosanah Synu Davidovu! Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně!“

Pak slyšeti výkřiky smrtelných úzkostí, bolestí, naděje... Kristus se sklání k svému lidu, a nemocní se zvedají, ochrnutí chodí, slepí otvírají oči své světlu.

„Modlete se za hříšníky!“ Tato žádost

nebeské Matičky stala se Bernadettě po celý další život dominující myšlenkou. Její řeholní sestry převzaly ji jako drahocennou závěť, i bylo zřízeno Bratrstvo modliteb za obrácení hříšníků po přání svaté Panny v Lurdech a to v kapli mateřince, který byl svědkem modliteb milujícího a prosícího dítěte od jeskyně, dítěte, jež se stalo Sestrou Marií Bernardou.

Apoštol... Bernadetta vyplnila tuto úlohu v svatyni své rodiny, kde byla strážným andělem svých bratrů a sester (tak řekla její sestra Toinetta); pak pokračovala v korespondenci plné roztomilé prostoty, lásky a ducha nadpřirozeného, kdy těšila, povzbuzovala svou sestru i své bratry a pozvedala je, když je Bůh křížem navštívil.

A kdo poví, kolik že lásky bylo zhaleno v apoštolátě tak skrytém, ale tak mocném: v modlitbě a v utrpení? Její nebeská Paní řekla jí: „Neslibuji vám, že vás učiním šťastnou v tomto světě, ale na onom.“ Mariino slovo bylo milovanému dítěti jistě přípravou k jeho úloze býti Bohu smírnou obětí.

Utrpení všech podob přicházela proměnit tuto duši a urychlit její vzestup k Bohu.

„Vpravdě je velmi bolestné, nemůžeme-li dýchatí,“ řekla jednou, „ale mnohem horší trpěti mukami niternými. To je hrozné!“ Jen to jediné slovo jí uklouzlo o tomto předmětu. Je to charakteristické.

Rady jejího duchovního vůdce a její soukromé poznámky odhalují ještě více martyrium jejího srdce. Ona však slyšela slovo svaté Panny „Pokání! pokání!“ a když cítila, že by ji smutek přemohl, pravila: „Jaký nesmysl myslet jen na sebe, když Spasitel žádá naší ruky, aby ji proklál. Nuže, čím více budu ukřižována, tím více se budu radovati.“

Vedle martyria srdce zakoušela tato živá, vřelá povaha také stavy mdloby, v něž ji přiváděla její choroba. Jsouc velmi čilá, zabývala se vždy nějakou prací; i na lůžku. Byla by si přála věnovati se nemocným nebo dětem, ale pozorujíc všechny věci s hlediska víry, psala: „Raduj se, duše má, že jsi jedním rysem podobna Ježíši: že jsi skryta v mdlobě.“

A napsala ještě: „Je třeba, abych se stala obětí.“

Jedna představená ji kdysi navštívila u jejího bolestného lůžka.

„Co zde děláte, malý lenochu?“

„Drahá máti, konám svůj úkol.“

„A ten je?“

„Býti nemocna...“

V jejích ustavičných bolestech byl Ježíš jejím těшитelem. Pohled na kříž byl jí pramenem odvahy: „Jsem se svým Spasitelem více šťastna na bolestném loži než královna na svém trůně.“ A krátce před svou smrtí, když se ochudila o vše, co jí zbylo, totiž o několik obrázků, řekla, hledíc na kříž: „Nepotřebuji již nic, jen tohoto zde. On mi postačí.“

Brzy ke krisím záduchy, chrlení krve a tlaku na prsou připojily se nevyslovitelné bolesti způsobené nádorem, který se utvořil pod levým kolenem. Bolesti byly tak silné, že změnily její obličej do mrtvolnosti. Nadarmo pokoušely se řeholnice vyčerpati všechny zmírňující prostředky, aby ulehčily jejím mukám. „Můj Bože, obětuji je Tobě, můj Bože, já Tě miluji,“ to byla ustavičná touha Sestry Marie Bernardy.

Jedné sestře, která jí řekla: „Sestřičko, trpíte mnoho?“ pravila:

„Vše to je dobré pro nebe.“

„Půjdu prositi Pannu Neposkvrněnou, by vám dala ulehčení.“

„Nikoli, nikoli, žádné ulehčení, ale sílu a trpělivost!“

Ve středu před velikonocemi — hodinu před svou smrtí — zvednouc zraky k nebi vzkřikla s nevylicitelným výrazem, jenž vyjadřoval spíše překvapení než bolest: „Ó! ó! ó!...“ Ukázala se Maria naposledy na tomto světě svému miláčkovi?

Sestra Marie Bernarda to neprozradila.

Po chvíli políbila svůj kříž s láskou a řekla: „Žízním...“ A pak zašeptala: „Svatá Maria, matko Boží, pros za mne ubohou hříšnici, ubohou hříšnici...“ Smírná oběť vydechla sladce v této poslední modlitbě k Panně Neposkvrněné...

Byly tři hodiny a čtvrt odpoledne, dne 16. dubna 1879...

*Maria, lilje Tvá zem naplnila vůní,
kam zasadila, Máti, lásky Tvé ji zář.
Ó, dej, nechť kvete dál a v prosbu naši trůni,
jsouc jménem Krista dána Církvi na oltář.*

SLOVO NEBES O VYVOLENÉM DÍTĚTI MARIINĚ.

LILIE Mariina šíří ještě nyní s nebe svou vůni na zem; vůni, která vyvolává díkučinění duší za přízeň, kterou jim přináší: četná uzdravení, neslýchané útěchy, konverse veřejné nebo skryté, napravená žití, utišené bolesti, vyrovnané nebetyčné těžkosti; vše to se pojí, aby se pohroužilo v důvěru, když vystupuje prosba ze země k této „mystické lilii“, přesazené do zahrad rajských, aby tam kvetla na věky.

Hrob pokorné řeholnice v zátíší mateřince v Neversu stal se slavný. Se všech stran zříme zbožné návštěvníky sem spěchatí. Všechny třídy společenské se zde setkávají, nebo jdou za sebou: duchové vzdělání stejně jako prostý lid, u něhož instinkt pro věci Boží často nahrazuje kulturu intelektuální.

A tento hrob byl otevřen: po prvé 22. září

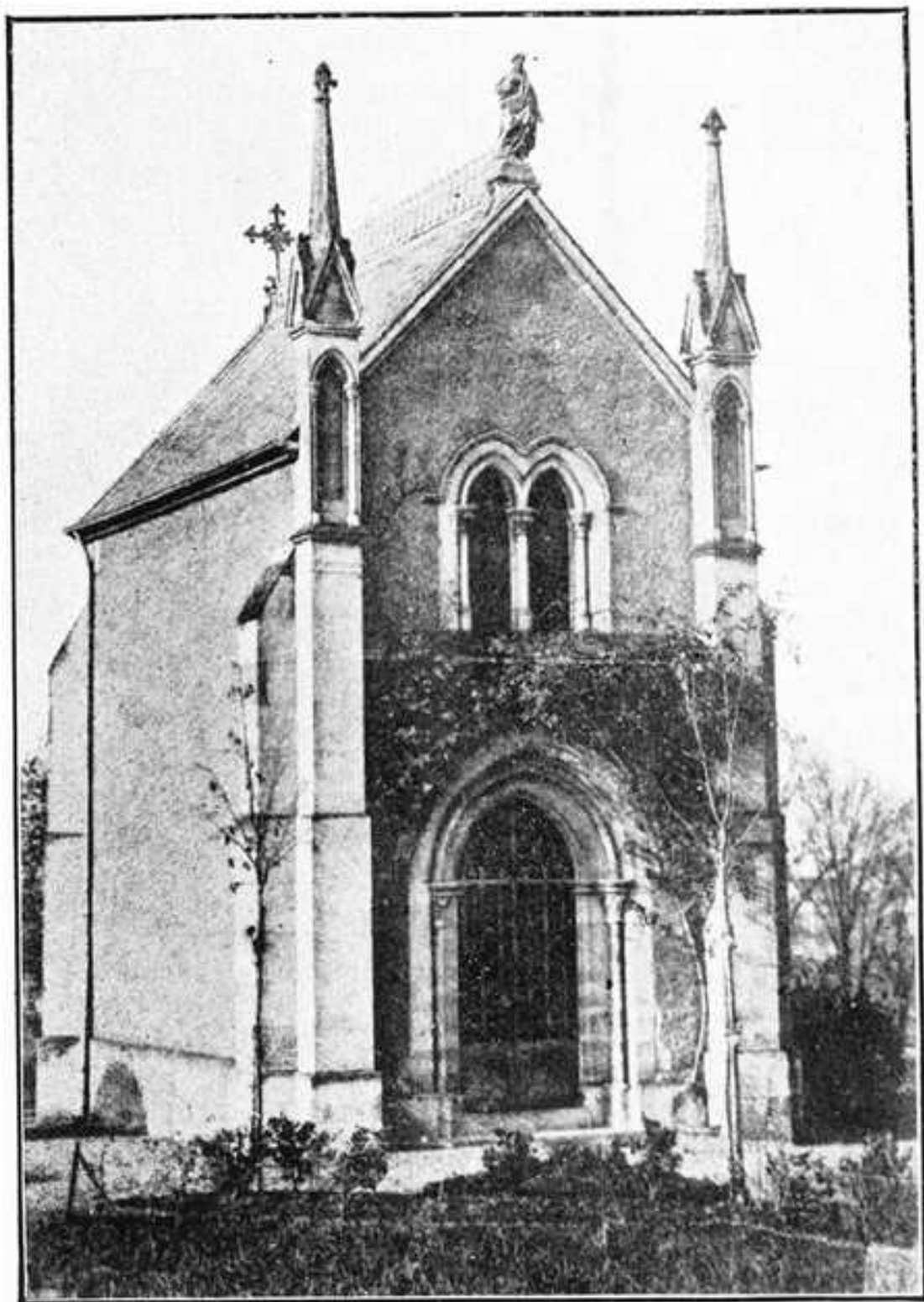
1909 při ukončení procesu ordinaria o životě a ctnostech, o pověsti svatosti a zázracích služebnice Boží. Po druhé dne 3. dubna 1919 po apoštolském procesu. Tato dvojí exhumace byla slávou pro důvěrnici Neposkvrněné: její nebeská Matka ji uchránila před porušením! Zjevila se v svém šatě Sester neverských, hlavu a ruce sladce skloněny k levé straně, v poloze mladých panen prvních století, jaké byly nalezeny v katakombách.

Dne 13. srpna 1913 podepsal sv. Otec Pius X. dekret, aby bylo zavedeno řízení stran svatořečení služebnice Boží a propůjčil jí zatím titul: *Ctihodná*.

Dne 18. listopadu 1923 za přítomnosti Jeho Svatosti papeže Pia XI. byl ve Vatikáně předčítán dekret o hrdinných ctnostech ctihodné Bernadetty.

A konečně po zkoušce zázraků můžeme prohlásiti závěrečný triumf a pozdraviti jako *Blahoslavenou* onu, již Královna nebes ráčila odhaliti svá tajemství. Tento triumf je nebeským slovem nad dítětem, Pannou Marií vyvoleným.

Kaple sv. Josefa v klášterní zahradě v Neversu, kde bl. Bernadetta
odpočívala od 19. IV. 1879 do 18. IV. 1925.

SLOVA PŘESVATÉ PANNY K BERNADETTĚ PŘI ZJEVENÍCH.

Třetí Zjevení (čtvrtek 18. února). Bernadetta podávajíc Panně Marii péro, inkoust a papír, prosila Ji, by napsala svá přání:

„To co vám mám říci, není třeba psát. Chcete dobrotivě přicházeti sem po patnácti dnů?“ (V originálu: *Voulez-vous avoir la bonté de venir ici pendant quinze jours?*).

„Neslibuji vám, že budete šťastna v tomto světě, ale na onom.“

Šestá Zjevení (neděle 21. února):

„Modlete se za hříšníky!“

Sedmé Zjevení (úterý 23. února). Immaculata svěřila Bernadettě tři osobní tajemství a připojila:

„Zakazuji vám říci o tom někomu.“
Visionářka nikdy je nezjevila.

Osmé Zjevení (středa 24. února):

„Pokání! pokání! pokání!“

Deváté Zjevení (čtvrtek 25. února):

„Jděte pít k prameni a tam se umyjte!“

Desáté Zjevení (pátek 26. února):

„Polibte zemi za hříšníky.“

Jedenácté Zjevení (sobota 27. února):

„Jděte říci kněžím, že zde nutno vystavěti kapli.“

Čtrnácté Zjevení (úterý 2. března). Svatá Panna žádala opět po Bernadettě, by řekla kněžím, že nutno stavěti kapli na skále Massabieillské, a připojila:

„Přeji si, aby sem přicházely průvody.“

Šestnácté Zjevení (čtvrtek 25. března):

„Já jsem Neposkvrněné Početi.“

OBSAH:

Dopis J. M. Chatelusa, biskupa v Neversu 7

Kolébka - Lurdy - Bartrès 9

Nebeské vidění 16

První Zjevení 16

Druhé Zjevení 20

Třetí Zjevení 22

Čtvrté Zjevení 23

Páté Zjevení 24

Šesté Zjevení 26

Sedmé Zjevení 27

Osmé Zjevení 28

Deváté Zjevení 29

Desáté Zjevení 30

Jedenácté Zjevení 31

Dvanácté Zjevení 33

Třinácté Zjevení 34

Čtrnácté Zjevení 34

Patnácté Zjevení 36

Šestnácté Zjevení 37

Sedmnácté Zjevení 39

Osmnácté Zjevení 40

Od Jeskyně, od Zjevení do kláštera 43

Uzavřená zahrada 52

Vůně skrytého života 59

Duše eucharistická a mariánská 66

Apoštol a smírná oběť 73

Slovo nebes o vyvoleném dítěti Mariině 79

Slova Panny Marie 81

**Vlastním nákladem vytiskla
Československá akciová tiskárna v Praze
ve 2000 výtisků
na den bl. Bernadetty v jubilejním roce
70. výročí zjevení Panny Marie
v Lurdech.**

*Tiskem a nákladem Československé
akc. tiskárny v Praze-II., Spálená 15*

Cena 7 Kč